

Câu Chuyện Bể Bơi

Contents

Câu Chuyện Bể Bơi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11: Phiên Ngoại	30

Câu Chuyện Bể Bơi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, hài, ngọt văn, nhất thụ nhất côngEdit+Beta: QuétĐồng Cừ là một người đáng yêu lại có phần ngốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-be-boi>

1. Chương 1

Đồng Cừ ôm chặt tấm nổi, nơm nớp lo sợ đứng sau cây cột.

Trong khu nước sâu, mấy huấn luyện viên cao cổ hét lớn: “Còn ai chưa xuống nước không?! Chưa xuống thì nhanh nhảy xuống đi!”

Đồng Cừ run run vai, tiến về phía trước một bước nhỏ, cậu nhóc phía trước ‘bùm’ một tiếng nhảy xuống, bọt nước bắn tung tóe lên người cậu.

“...” Đồng Cừ lập tức thu chân lại, nắm chặt tấm nổi.

“Cậu kia! Cái cậu cầm tấm nổi hồng kia! Cậu nhanh xuống nước đi! Nhanh xuống nước!” Một huấn luyện viên bên trong đã không còn kiên nhẫn, hất nước lên người Đồng Cừ.

Đồng Cừ bị vẩy nước đầy người, chút nữa ngay cả tấm nổi cũng ôm không nổi.

“Có chuyện gì vậy?! Cậu cuối cùng có chịu xuống không?! Cẩn thận tôi lên đẩy cậu xuống!” Huấn luyện viên kia thấy bộ dạng vô năng của cậu, cơn tức ngày càng tăng.

Đồng Cừ hoảng hốt cầm chặt kính bơi, trong lòng hạ quyết tâm tận nửa ngày, cuối cùng vẫn từng bước từng bước lùi lại.

“Cậu chờ đấy!” Huấn luyện viên rống lên, nhanh chóng bơi vào bờ, tiện tay cởi kính bơi, bình tĩnh bước tới trước mặt Đồng Cừ.

“Huấn... Huấn luyện viên, tôi, tôi, tôi có nỗi ám ảnh trong lòng!” Đồng Cừ bị khí thế của y bức bách, ngay cả nói cũng không được lưu loát.

Huấn luyện viên khoanh tay nhìn cậu: “Cái gì mà nỗi ám ảnh trong lòng?”

“Tôi tôi tôi... khi còn bé từng chết đuối...” Đồng Cừ vẫn lắp ba lắp bắp nói.

Huấn luyện viên ngược lại bật cười thành tiếng: “Vậy cậu đang đứng ở đây là đã đầu thai một lần rồi?”

Đồng Cừ lúc này mới nhận ra mình nói sai, lập tức khuôn mặt chỉ nhìn thấy mắt đỏ lên: “Huấn luyện viên... Tôi thực sự... thực sự...”

Không chờ cậu nói hết, huấn luyện viên liền túm cậu mạnh mẽ lôi đến bờ nước, đá đá chân cậu khiến cậu ngồi xồm xuống, lại đè xuống vai cậu, nói: “Nắm chặt tấm nổi! Duỗi đầu ra phía trước!”

“Huấn... Huấn luyện viên...” Đồng Cừ nhanh bị dọa chết, nhưng trong tiềm thức vẫn làm theo những gì huấn luyện viên nói.

“Có tấm nổi rồi còn sợ gì?! Cậu là con trai sao?” Huấn luyện viên cười nhạt một tiếng, không chút khách khí đẩy Đồng Cừ xuống nước.

“...” Đồng Cừ chìm sâu xuống, ừng ực ừng ực uống mấy ngụm nước, tâm lý sợ hãi vô cùng, ngày càng hoảng loạn nằm lấy tấm nổi phía trước.

“Duỗi thẳng cánh tay! Thả lỏng!” Huấn luyện viên ở phía trên quát.

“Cậu ở nhà ngủ trên giường cũng cứng ngắt như thế à! Thả lỏng có nghe không?!” Huấn luyện viên tiếp tục gào.

Đồng Cừ ngoan ngoãn, hai tay chìm xuống, thả lỏng thì thả lỏng, nhưng không ngờ lại thả lỏng quá đáng, không tự chủ được mà buông tấm nổi trong tay.

“Ai kêu cậu thả lỏng như vậy!” Huấn luyện viên hung hăng mắng một câu, vội nhảy xuống, bắt lấy cậu con trai đang nổi lềnh phềng trong nước.

Đã sắp không còn tri giác.

“Ngốc chết mất!” Là ai đang nói? Đang nói cái gì vậy?

Đồng Cừ vươn tay, loáng thoáng cảm thấy bắt được một cái đuôi bò chắc nịch.

Không muốn làm quỷ chết đói a, chẳng biết vì sao lúc gần chết trong lòng lại xuất hiện nguyện vọng nhỏ bé này, thế là theo tâm niệm hung hăng cắn.

=. =. =. =.

Đồng Cừ mở mắt.

“Cậu cuối cùng cũng tỉnh!” Nam nhân trước mắt thở phào nhẹ nhõm.

“Diêm Vương... Ngài thật giống huấn luyện viên của tôi a...” Đồng Cừ lảng lảng.

“Cậu nói cái tiếng chim gì vậy?” Người nọ thật muốn tát một cái lên gương mặt ngơ ngác ngây ngốc này, “Tôi chính là huấn luyện viên của cậu, còn nữa cậu là cầu à? Tôi cứu cậu cậu cư nhiên cắn ngược lại tôi một phát!”

“Huấn luyện viên... Huấn luyện viên!” Đồng Cừ lẩn lộn lắc, nói không ra câu, “Thật có lỗi a huấn luyện viên tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh... À không... Huấn luyện viên tôi không cố ý chết đuối... Không không...”

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Huấn luyện viên không kiên nhẫn, chen ngang lời cậu, “Được rồi cậu tên gì?”

“Đồng Cừ...” Đồng Cừ nhỏ giọng đáp.

“Tên con gái a, trách không được lòng can đảm lại nhỏ như vậy.” Huấn luyện viên nhìn thẻ học viên trong tay, sau khi tìm được cậu liền giao lại, “Này, cầm lấy, đã tan học được nửa tiếng rồi.”

Sau đó lại trên dười xem xét Đồng Cừ nửa ngày, khóe miệng cong cong nói: “Đồng Cừ sao? Tôi sẽ nhớ kỹ cậu.”

Ánh mắt Đồng Cừ lập tức sáng lên, huấn luyện viên này, khuôn mặt lúc nghiêm chỉnh thật dữ, cười rộ lên lại như đóa sen trắng trong nước nha!

2. Chương 2

Sau đó Đồng Cừ biết huấn luyện viên đặc biệt chiếu cố mình họ Trần tên Chí Cường, một cái tên thật dũng mãnh a, trách không được nói chuyện cũng có tinh thần như thế.

Đồng Cừ ước ao a, Đồng Cừ mong có một cái tên mạnh mẽ cùng một tinh thần dũng mãnh, lập tức trong ánh mắt nhìn huấn luyện viên có vài phần sùng bái.

“Cười cái gì mà cười? Nghe tiếng còi làm động tác!” Huấn luyện viên không chút phong tình đá Đồng Cừ một cước, không lưu tình mắng.

“Vâng! Huấn luyện viên Tiểu Cường!” Đồng Cừ vội vã vừa làm động tác, vừa tràn đầy nguyên khí đáp lại.

“...” Huấn luyện viên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Đồng Cừ, trầm giọng nói, “Cậu vừa gọi tôi là gì?”

“Tiểu...” Đồng Cường vừa nói được một tiếng ‘Tiểu’, đã bị huấn luyện viên cầm tấm nỉ trên tay hung hăng đánh hai chân phía sau đang duỗi trong nước.

“Đạp nhẹ quá! Chân có thể mở rộng ra một chút không!” Huấn luyện viên thỏa mãn nhìn Đồng Cừ nhăn nhó mặt, niết niết tấm nỉ trong tay đi giám sát động tác của người khác.

Đồng Cừ phiền muộn nhìn huấn luyện viên Tiểu Cường lộ ra nụ cười xán lạn với cô gái mặc áo tắm màu lam đằng kia, nhin không được bữu môi: “Hừ! Quả nhiên nam nữ không công bằng!”

=. =. =. =.

Sau khi hết giờ, Đồng Cừ nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ thay quần áo, ánh mắt nhìn loạn chung quanh tìm huấn luyện viên.

Huấn luyện viên lúc này đang lau tóc, trên vai quàng một cái khăn tắm, mặc quần tứ giác màu đen, có thể nhìn rõ cơ bụng, chân nhỏ nhắn rất đẹp, da màu rám nắng, đường nét rõ ràng, trán không ngừng nhỏ nước. Phía trên cánh tay phải giờ lên có một dấu răng, giống như dấu hôn, vô cùng dị thường.

Ý thức được đó là vết mình cắn mấy ngày trước, Đồng Cừ không tự giác mà đỏ mặt, sau đó một lúc liền hăm hở tiến tới trước mặt huấn luyện viên.

“Tiểu, à không, huấn luyện viên.” Đồng Cừ trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Huấn luyện viên nghiêng đầu nhìn cậu: “Có chuyện gì?”

“Huấn luyện viên anh bao tuổi?” Đồng Cừ cười đến híp cả mắt.

“Hỏi làm gì, tôi 22.” Huấn luyện viên mặc T-shirt vào.

Đồng Cừ xoa xoa tay, kinh ngạc nói: “Anh cứ nhiên nhỏ hơn tôi sao? Tôi 24!”

Huấn luyện viên sững sốt một cái, xoay qua nhìn kỹ cậu: “Không phải chứ? Tôi nghĩ cậu chỉ mới 16.”

“...” Đồng Cừ xoa xoa mặt, khuôn mặt búp bê này lúc nào cũng hại người.

“Cậu cũng lợi hại thật, 24 còn giữ được bộ dạng như vậy, tôi thấy đỏ mặt thay cậu đó.” Huấn luyện viên khẽ cười một tiếng, quay đầu thu dọn đồ đạc.

“...” Không cần y đồ mặt thay, mặt này đã đỏ lấm rồi.

“Sao lại đỏ ra thế?” Huấn luyện viên thu dọn xong, nhìn gương mặt búp bê kia bày ra vẻ ngơ ngác, đột nhiên muốn véo thử, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, lấy túi đập đập chân đối phương, không kiên nhẫn nói: “Cậu có đi hay không? Tôi phải về nhà.”

“Đi đi, chúng ta cùng đi ~” Đồng Cừ bưng tỉnh, vội vàng thu dọn đồ đạc đi tới.

=. =. =. =. =

Đồng Cừ thực sự là 24 tuổi, năm hai nghiên cứu ở Đại học Đồng Như, chuyên ngành chính là tư tưởng chính trị – giáo dục, thế nhưng bản thân lại không có tư tưởng giác ngộ cao.

Thầy giáo từng hòa ái thân thiện hỏi cậu: “Tiểu Cừ à, em làm thế nào mà thi được lên làm nghiên cứu sinh vậy?”

Đồng Cừ thoáng sững sốt, phỏng đoán tâm tính thầy giáo cẩn thận nói: “Không phải là... nai lưng ra thi sao?”

Thầy giáo: “...”

Đồng Cừ vốn đã làm vẹt cạn 24 năm, trước đây bị người khác sống chết lôi kéo đi mấy chỗ vui chơi có nước, cậu liền ôm phao ngồi trên bờ, thỉnh thoảng đá tung bọt nước vài cái, vô vị vô cùng, nhưng dù sao cũng không thể kích thích hào hứng học bơi cho cậu.

Mãi đến năm nay có một bộ phim trình chiếu, cậu mới chợt nhận ra tầm quan trọng của bơi lội.

“Phim gì?” Đàn anh vừa đọc tờ tin huấn luyện bơi lội trong tay vừa hỏi.

“2012 a, ngay trước mắt là đến 2012 rồi, em không biết bơi thì đến lúc đó bị chết đuối thì sao?” Đồng Cừ rất lễ thắng khí hung.

“...” Đàn anh thiếu chút nữa ngã khỏi ghế, “Cho xin, dù đến lúc đấy em có biết bơi thì không phải cũng sẽ chết sao?!”

“Ngô.” Đồng Cừ bĩu môi, “Anh chưa xem phim ‘Titanic’ sao, kiên trì một lúc rồi sẽ có hi vọng.”

“...”

=. =. =. =. =

Đàn anh nghìn chọn vạn tuyển, chọn cho cậu một lớp huấn luyện bơi lội dành cho người lớn, hè 15 ngày, buổi tối từ 7h đến 9h.

Tuy nói là lớp người lớn, nhưng vì mùa hè là mùa nhiều duyên cớ, hơn nữa người lớn cũng không nhiều như vậy, thế là liền học cùng lớp trẻ con.

Vì vậy Đồng Cừ một mình là người lớn, phải khổ sở trộn lẫn trong đám trẻ con riu ra riu rít, khổ sở tiếp thu các nghiêm hình tra tấn của huấn luyện viên, không, là giáo dục nghiêm khắc.

Đặc biệt là huấn luyện viên Trần, từ sau chuyện lần trước, quả nhiên Đồng Cừ đã lọt vào tầm ngắm, thế nào cũng lôi cậu xuống nước, ở trong nước còn tát nước lên người cậu, khẩu khí ngày càng không tốt lành, chỉ cần Đồng Cừ hơi lơ đãng liền ấn đầu Đồng Cừ vào nước.

Huyền não đến tận lúc tối Đồng Cừ về nhà ngủ, trong mộng dù thế nào cũng là khuôn mặt của huấn luyện viên Trần.

Lúc thì hung thần ác sát ấn đầu mình vào nước: “Không dám?! Không dám tôi liền đè cậu xuống! Còn không dám không?”

Lúc thì lấy gậy trúc đè đầu mình: “Nói bao lần? Hít vào cú đầu! Chân thu vào đạp ra! Cúi đầu! Cậu có cúi hay không?!”

Lúc thì lấy kính bơi vào nước không nhìn rõ gì của mình ra, lộ ra một nụ cười nhạt nói: “Không tệ, có tiến bộ.”

=. =. =. =. =

Buổi tối ngủ không được, ban ngày tinh thần xấu, Đồng Cừ tinh thần xấu hao tâm khổ tứ tìm cách thoát khỏi tình huống này.

Bỏ học? Nói đùa, đã trả một khoản tiền lớn rồi!

Mãi đến một ngày nào đó, Đồng Cừ vô tình biết được huấn luyện viên Trần Chí Cường cư nhiên cùng trường cấp III với mình, lập tức vô cùng vui vẻ, từ trong bóp tiền lấy ra một danh thiếp rồi bấm gọi dãy số trên đó.

“Huấn luyện viên, là tôi là tôi!” Đồng Cừ cực kỳ hưng phấn.

“Cậu là ai?” Lộ ra vẻ khó chịu vì bị làm phiền vào giờ nghỉ trưa.

“Đồng Cừ, bạn học của anh!” Đồng Cừ cực kỳ phấn chấn.

“...” Bạn học là ý gì?

“Trường trung học trực thuộc đại học Đồng Như, có nhớ không? Tôi cũng học ở trường này!” Đồng Cừ cực kỳ mãnh liệt.

“Cho nên?” Đây là thuần túy không việc để làm sao?

“Anh có thể đối xử dịu dàng với tôi không?” Đồng Cừ đầy lòng đầy chờ mong.

“Đàn anh ngài hiện tại ôm lấy cái gối đầu, nhắm chặt mắt lại, nói không chừng có thể mơ, cứ như vậy, trưa tốt lành.” Nói xong ‘xoạch’ một tiếng ngắt điện thoại, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

“...” Viên thủy tinh trong lòng Đồng Cừ vỡ tan thành trăm mảnh.

3. Chương 3

Lúc Đồng Cừ đang thay đồ bơi thì nhận được điện thoại hỏi thăm của đàn anh.

“Tiểu Đồng Tử, học bơi thế nào?”

Đồng Cừ cời thất lưng ra, đắc ý dạt dào đáp: “Em hiện tại đã nổi được rồi.”

“Nổi? Nhanh như vậy?!” Đàn anh kinh ngạc, “Em làm như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Đồng Cừ thực vui vẻ, “Tưởng tượng mình là một con cá, sau đó một chút liền nổi lên!”

“...” Đàn anh nửa tin nửa ngờ, “Thiệt hay giả?”

“Thực sự, ta một con cá nhỏ nhỏ, mong muốn nổi một thoáng liền trôi ra xa ~” Đồng Cừ ngâm nga hai câu, nghiêng mặt liền thấy ánh mắt hung thần ác sát của huấn luyện viên Trần, vội vàng thay đổi ngữ khí nói, “Thời gian đi học, cấm nói chuyện điện thoại riêng, tắt máy!”

Nói xong liền ‘lạch cạch’ tắt máy, hướng về phía huấn luyện viên Trần bày ra vẻ cười ngây ngốc.

Nội dung huấn luyện hôm nay vẫn là ôm tấm nổi tập đạp chân trong nước như cũ.

Đồng Cừ nhìn cậu nhóc bên cạnh từng người từng người lên nhận đồ, nuốt nước bọt, giơ tay gọi: “Huấn luyện viên Trần, còn chưa phát tấm nổi cho tôi.”

Huấn luyện viên Trần đi tới, liếc cậu nói: “Cậu không phải biết nổi sao? Cứ như vậy mà nổi đi.”

Đồng Cừ trừng lươn mắt: “Cứ nổi như vậy tôi sẽ chết đuối mất!”

“Cậu liền tưởng tượng mình thành một con cá đi.” Huấn luyện viên Trần như cười như không đáp.

“Thế nhưng, tôi hiện tại không phải là một chú cá tự do tự tại trong nước.” Đồng Cừ buồn nản đáp.

“Vậy là gì?” Huấn luyện viên Trần nhướn khóe mắt.

“Tôi hiện tại là chú cá hấp hối trên mặt hồ.” Đồng Cừ trình trọng đáp.

“...”

Hết giờ, Đồng Cừ cứ ở đây dây dưa nửa ngày, vừa thấy huấn luyện viên Trần liền đi theo đuôi.

Huấn luyện viên Trần đi tắm, Đồng Cừ trước tới tủ đồ lấy ra dụng cụ tắm rửa.

Một lúc sau Đồng Cừ liền lấy ra một cái bao plastic, lạch bà lạch bạch chạy tới bên cạnh huấn luyện viên Trần đang chuẩn bị tắm, nhanh chóng từ trong bao lôi ra một cái khăn xát lưng, liếm liếm môi nói: “Huấn luyện viên, tôi chà lưng cho anh nhé!”

“Buông ra.” Huấn luyện viên Trần không chút khách khí phun ra hai chữ.

“Ngô.” Đồng Cừ hạ ánh mắt, vài giây sau lại ngẩng đầu lên, nhảy nhót nói: “VẬY anh chà cho tôi đi!”

“...” Huấn luyện viên Trần thật muốn một chai sữa tắm *** chết cậu, “Cậu cho đây là nhà tắm gì mà còn chà lưng?!”

“Không khác biệt lắm.” Đồng Cừ không chút để ý, “Chỉ cần là chỗ tắm rửa, là có thể chà lưng.”

“Khác bao nhiêu cậu liền chết với tôi bấy nhiêu.” Huấn luyện viên Trần không có ý cùng người suy nghĩ phi nhân loại này biện luận.

Đồng Cừ cũng không để ý, ánh mắt bất động đăm chọc, không chớp mắt nhìn chăm chăm huấn luyện viên Trần.

Hắc hắc, lỏa thể thực sự đẹp quá, bình thường đều mặt quần bơi đen cản trở rất nhiều! Đồng Cừ thiếu chút chảy nước miếng, vóc người thật tốt nha, đặc biệt là chỗ kia, nói lớn, cũng không đặc biệt lớn, nói nhỏ, đương nhiên khẳng định không nhỏ! Cương lên khẳng định đỉnh thô... Khụ, ánh màu hoàn hảo, không biết cương lên có phải là màu xanh đen kinh khủng kia không... Khụ, hai quả trứng phía dưới thoát nhìn cũng rất mỹ vị... Khụ!

Đồng Cừ vội vàng ngừng lại, tiếp tục nghĩ phía dưới liền muốn cương a!!!

“Huấn luyện viên huấn luyện viên, tôi trước sang bên kia ***... À không, là đi tắm...” Đồng Cừ đỏ cả mặt đập.

“Cậu sao còn chưa đi tắm?” Huấn luyện viên Trần nhú mày nói.

Đồng Cừ vào gian bên cạnh, vừa tắm vừa hưng phấn nói: “Tôi vừa rồi bị thân thể dương cương lại cường tráng của huấn luyện viên làm cho mê muội!”

“...” Huấn luyện viên Trần vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi cậu vì sao lại có cái tên này? Đồng Cừ, cảm giác mạnh mẽ hiếm thấy.”

“Cha tôi a.” Nói đến tên, Đồng Cừ lại trở nên uể oải, “Cha tôi thích hoa sen, vốn ban đầu muốn gọi tôi là Đồng Phù Cừ, may mà mẹ tôi cùng ông nội náo loạn mấy ngày ông mới chịu bỏ ý định đó khỏi đầu.”

“Đồng hoa sen.” Phụt, tên này quả đúng là sai lầm đi.

“Ai.” Đồng Cừ thâm trầm thở dài một hơi, “VẬY còn huấn luyện viên?”

“Tên tôi là do ông nội đặt cho...” Huấn luyện viên Trần còn chưa nói xong, đã bị Đồng Cừ hăng hái cắt ngang, “Tôi biết rồi biết rồi! Ông tôi từng nói, người có tên Chí Cường đều trường thọ!”

“Phải.” Huấn luyện viên Trần hít sâu một hơi, “Tôi cảm ơn ông nội cậu!”

=. =. =. =.

Ai? Sao phòng tắm lại không có một ai vậy?

Huấn luyện viên Trần có chút nghi hoặc, nhưng nghi hoặc cũng chỉ là nghi hoặc, vẫn là cởi quần bơi bắt đầu tắm, ngâm trong hồ bơi vô số thứ nước bắn: nước rửa chân, nước tắm, nước mũi, nước bọt cả ngày trời, chính mình cũng có chút ghét bỏ bản thân.

Mới mở vòi nước, liền thấy Đồng Cừ lỏa thể vui thú chạy tới.

“Cậu sao lại ở đây?” Huấn luyện viên Trần nhíu mày.

Đồng Cừ không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn y, đôi mắt híp lên như vầng trăng khuyết.

Huấn luyện viên Trần đột nhiên cảm thấy giật mình, nhin không được cúi đầu nhìn cậu.

Đồng Cừ so với y thấp hơn nửa cái đầu, đại khái cao 1m75, lại còn thêm khuôn mặt này nữa; không khác gì mặt búp bê, mắt tròn to, nhưng cười rộ lên sẽ không tự chủ được mà cong như vầng trăng khuyết, khiến người ta muốn véo một cái; nói đơn giản là cơ thể trắng nõn, lông cũng không nhiều, qua lớp hơi nước có thể thấy được một mảng thịt trắng bóng.

Huấn luyện viên Trần không tự chủ được nuốt nước bọt.

Đồng Cừ hôm nay phá lệ ít nói, chỉ là ngôn ngữ cơ thể phong phú không ít.

Cậu cười cười, trong giây lát vươn tay nắm chặt lão nhị của huấn luyện viên Trần. Huấn luyện viên Trần cả kinh, mệnh căn đã rơi vào tay đối phương.

“Làm gì...” Lời chưa hết liền kẹt trong yết hầu, bởi vì tay đối phương đã bắt đầu mềm nhẹ chuyển động.

Có thể lâu rồi không cùng người khác làm qua, hơn nữa loại kích thích đột nhiên này, huấn luyện viên Trần bị Đồng Cừ xoa nắn vài cái, liền nhin không được mà bắn ra.

Đồng Cừ cắn cắn môi, ngẩng đầu cười: “Hóa ra huấn luyện viên Trần là ba giây một lần a!”

Huấn luyện viên Trần dư vị chưa tiêu tan, trái lại nhin không được bị lời nói này làm xanh mặt.

“Tôi ba giây một lần?” Y vươn tay nắm lấy hai tay của Đồng Cừ đang muốn đi rửa sạch dịch thể, “Cậu có muốn thử xem không?”

Đồng Cừ lộ vẻ thỏ con rụt vai, lại bị đối phương bắt lấy, bàn tay dính dính dần lấy bàn tay của huấn luyện viên Trần.

“Cái gì?” Đồng Cừ liếm liếm môi.

Huấn luyện viên Trần có chút chịu không nổi, đẩy Đồng Cừ vào góc tường, mở vòi phun nước vào cả hai người.

“Là cậu câu dẫn tôi trước.” Huấn luyện viên Trần cúi đầu, hôn lên đôi môi đang mở ra hô hấp của Đồng Cừ.

Đồng Cừ cứ nhiên cực kỳ nhu thuận không phản kháng, trái lại trở tay ôm lấy lưng huấn luyện viên Trần, lẩm bẩm nói: “Nóng chết mất... Huấn luyện viên, nóng quá...”

Huấn luyện viên Trần vừa hôn sâu Đồng Cừ, vừa một tay đi xuống, liền lấy dịch thể vừa rơi trong tay Đồng Cừ, một ngón tay chen vào hậu đĩnh Đồng Cừ.

“...” Đồng Cừ trong lòng ‘ừm’ một tiếng.

Huấn luyện viên Trần mút lấy đầu lưỡi Đồng Cừ, lại cho thêm một ngón tay vào, chậm rãi làm trơn.

Sợ đối phương bị thương, công tác làm trơn tiến hành rất chậm, trung gian vì muốn an ủi Đồng Cừ mà gặm cắn từ xương quai xanh đến bụng đối phương một lần, cuối cùng dừng lại ở hai hạt hồng đậu trước ngực.

Ngón tay dưới chân đã tăng lên bốn ngón, Đồng Cừ hơi hơi đau đón.

“Không sao, có tôi ở đây.” Huấn luyện viên trong lúc làm tình dị thường ôn nhu, liếm hai đầu ngực Đồng Cừ nỗ lực muốn đối phương thoải mái.

“Được rồi...” Đồng Cừ khẽ ngửa đầu, lẩm bẩm một tiếng, trên mặt đều là hơi nước, thân thể nóng cực kỳ, sắp không thở nổi.

Huấn luyện viên Trần chậm rãi nhấc Đồng Cừ lên, để đối phương cuốn chân lấy eo mình, sau đó nắm lấy eo Đồng Cừ, bắt đầu đem tinh khí cương cứng đâm vào, miệng đồng thời cũng không dừng, cực lực giảm bớt đau đón của Đồng Cừ.

Sau khi tiến vào, huấn luyện viên Trần cũng không vội vã chuyển động, chỉ cắn mút xương quai xanh của Đồng Cừ, lực đạo vừa vặn, làm sau lưng Đồng Cừ kích thích run lên.

“Tôi muốn...” Đồng Cừ vỗ vào lưng huấn luyện viên Trần, ánh mắt mờ mịt, vô thức nói, “Huấn luyện viên...”

Huấn luyện viên Trần cũng đã không nhận được, nghe Đồng Cừ nói thế, lập tức bắt đầu trều sấp.

Gian nhỏ bên cạnh cửa phòng tắm đã mang mang hơi nước, cả thân hai người đều ướt đầm dãn tại một chỗ, huấn luyện viên Trần hoảng hốt nghe được tiếng nước lã rã, cũng không biết là vòi tắm hoa sen đang bắn nước tung tóe trên mặt đất, hay là tiếng bản thân trều sấp Đồng Cừ tạo ra.

Chỉ cảm thấy cậu nhóc ôm trong tay mỹ vị như vậy, làm chính mình nhận không được mà muốn nếm thử.

“...Mệt...” Chẳng biết đã bao lâu, Đồng Cừ đã bắn hai lần, đầu vốn gục trên vai huấn luyện viên Trần ngẩng lên, khẽ mở mắt, thanh âm trầm trầm, “Mệt...”

Huấn luyện viên Trần nhận không được cong khéo môi cười, lần thứ hai cẩn thận hôn môi Đồng Cừ: “Ngoan, lập tức sẽ tốt.”

Lại qua một lúc, tốc độ trều sấp của huấn luyện viên Trần bỗng nhiên nhanh hơn, Đồng Cừ trên người y trái phải lay động, không kịp được mà đóng đưa mông theo tiết tấu của đối phương, hai tay bám chặt lưng đối phương, lưng tung không qui tắc cào trái phải.

Huấn luyện viên Trần mút lấy đầu lưỡi Đồng Cừ, một tay trống rỗng nắm lấy tinh khí đang ngo ngoe muốn bắn của Đồng Cừ, trầm thấp nói: “Chúng ta cùng lúc.”

Thế là lại mạnh mẽ tiến vào vài lần, cuối cùng đâm mạnh một cái, tại hậu đỉnh ướt át Đồng Cừ mà bắn ra, đồng thời buông lỏng khẩu của Đồng Cừ, Đồng Cừ cũng co quắp bắn lên người huấn luyện viên Trần.

Huấn luyện viên Trần ôm Đồng Cừ đi tắm rửa.

Đối phương mềm yếu tựa vào mình, hoàn toàn không có tiếng huyền não thường ngày, huấn luyện viên Trần nhận không được từ phía sau cắn lỗ tai Đồng Cừ, yếu ớt cười hỏi: “Thế nào? Mệt sao? Có thích không?”

Đồng Cừ hí mắt, cúi đầu đáp: “Làm tình không mệt như học bơi a...”

4. Chương 4

Mấy huấn luyện viên ngồi cùng một chỗ ăn sáng, tại một góc nào đó của bể bơi.

Huấn luyện viên Trần có chút rầu rĩ không vui, chỉ gặm mằn thầu chứ không có động đến đồ ăn.

“Này, cậu làm gì thế?” Một vị huấn luyện viên họ Bạch có quan hệ không tồi với huấn luyện viên Trần lại gần, hỏi, “Ăn cơm cũng giữ vệ sinh cá nhân cậu không thấy quá mức sao?”

Huấn luyện viên Trần liếc hẩn một cái, không nói lời nào.

“Ngoan ngoan, cái liếc mắt này thật đúng là phong tình vạn chủng a, đến đến đến, liếc thêm vài cái.” Huấn luyện viên Bạch công lực mặt dày từ từ tiến bộ, cả người đều nhanh đề lên lưng huấn luyện viên Trần.

“Tránh ra.” Huấn luyện viên Trần tiếp tục cắn mằn thầu, lưu loát đứng lên, người huấn luyện viên Bạch lệch một phát, may mà bám được vào người bên cạnh mới không ngã xuống đất.

“Nói cậu rốt cục làm sao?” Huấn luyện viên Lý bên cạnh huấn luyện viên Bạch quan tâm hỏi.

“Cũng không có gì.” Huấn luyện viên Trần cúi đầu đáp, “Tối qua gặp phải ác mộng mà thôi.”

“Ác mộng gì? Nói nghe một chút đi nào ~” Huấn luyện viên Bạch rất tò mò.

“Nhanh lên lớp, các cậu ăn đi, tôi ra ngoài đón các học viên vào.” Huấn luyện viên Trần mặc kệ hẩn, nhanh ăn hết mằn thầu, liền đi ra.

=. =. =. =. =

Bài tập ngày hôm nay chỉ là các động tác tay, đầu tiên ở trên bờ dạy động tác rồi luyện tập tầm một giờ, sau đấy để mọi người toàn bộ nằm bên cạnh khu nước sâu, đầu hướng vào trong nước.

Đồng Cừ ngoan ngoãn nằm ở đó, nhưng không làm động tác, chỉ nghiêng người nhìn huấn luyện viên Trần dạy cho người bên cạnh.

Hừ, dạy động tác cần phải cười lên trên người người khác sao? Anh sao vẫn cầm tay người ta, nhân cơ hội này ăn đậu hủ đi? Đồng Cừ cảm thấy phẫn nộ, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể dùng mắt không ngừng phóng tia gamma.

“Cậu lờm cái gì mà lờm? Hít vào cúi đầu, làm động tác bơi ếch, tay cũng phải làm theo! Nhanh làm, cẩn thận tôi đá cậu xuống đó.” Huấn luyện viên Trần vừa nhìn thấy Đồng Cừ, liền không tự chủ nhớ đến giấc mơ tối qua, thế nên đành phải quay mặt răn dạy Đồng Cừ.

Đồng Cừ bĩu môi, ủy khuất quay đầu lại.

Huấn luyện viên Trần dạy xong cho người bên trái Đồng Cừ, đứng lên đi dạy cô bé bên phải Đồng Cừ.

Đồng Cừ bất mãn, vội vàng giơ tay nói: “Huấn luyện viên, anh còn chưa dạy tôi mà!”

“Xin lỗi, tôi lúc này không nhìn thấy cậu.” Huấn luyện viên Trần mí mắt cũng không thèm nâng lên.

Đồng Cừ: “...”

=. =. =. =.

Chẳng qua đợi sau khi dạy xong người này, huấn luyện viên Trần mới quay lại dạy Đồng Cừ.

Lúc cười lên người Đồng Cừ, thân thể nóng ướt của đối phương hơi dính vào hai đùi trần của mình, huấn luyện viên Trần nhắm mắt lại định tâm, lúc này mới nắm tay đối phương.

“Đúng, cúi đầu đạp ếch.” Huấn luyện viên Trần chỉ huy nói.

Đồng Cừ khấn trương, lúc làm động tác ‘thu chân’ một cước đá vào mông huấn luyện viên Trần.

“Xin lỗi huấn luyện viên Trần!” Đồng Cừ giòn tiếng đáp.

“...” Huấn luyện viên Trần dừng lại một chút, tiếp tục chỉ đạo, “Bây giờ động tay, đúng, tách ra, ôm trở về.”

Đồng Cừ ở trong nước cố sức quật về sau, không ngờ lại quá mạnh, bọt nước bắn hết lên mặt huấn luyện viên Trần.

“Xin lỗi huấn luyện viên Trần!” Đồng Cừ giòn tiếng đáp.

“...” Huấn luyện viên Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đồng Cừ cậu cố ý đúng không?”

“Huấn luyện viên, sao có thể? Tôi rõ ràng chân thành xin lỗi mà~” Đồng Cừ cố sức xoay cổ, trong đôi mắt to toàn là nước, nhìn vô tội không gì sánh được.

Huấn luyện viên Trần lau bọt nước trên mặt, quyết đoán đứng lên, hướng về phía huấn luyện viên Lý vẫy vẫy tay, hô: “Huấn luyện viên Lý, bên này đã có người chuẩn bị xuống nước!”

=. =. =. =.

Ở trong nước giấy dựa, cảm giác chính mình như sắp chết, huấn luyện viên Trần cầm một cây gậy trúc, chỉ cần người Đồng Cừ hơi nghiêng liền không khách khí chọc.

May mắn bên cạnh có huấn luyện viên Lý tốt bụng, không thì Đồng Cừ khẳng định mình sẽ chết chìm ở đây.

Cuối cùng được huấn luyện viên Trần kéo lên bờ.

Trong mắt kính Đồng Cừ đều là nước, bám chặt huấn luyện viên Trần không chịu buông tay, mãi đến khi lên bờ tay cũng không buông ra.

“Thế nào, mệt mỗi sao?” Huấn luyện viên Trần bị cậu bám chặt, tâm tình tốt hơn rất nhiều, quan tâm hỏi.

“Không... Không mệt....” Đồng Cừ thở phì phò ngắt quãng nói, “Có... sự che chở... tựa ánh mặt trời... khụ... của huấn luyện viên Trần...”

Huấn luyện viên Trần nhin không nổi cười cười, tay giúp Đồng Cừ tháo kính bơi xuống.

Mắt Đồng Cừ khê híp lại, lúc này nhu thuận như động vật nhỏ, trong lòng huấn luyện viên Trần khê động, lại giống những lần trước, muốn vươn tay nhéo vài cái.

“Huấn luyện viên.... Huấn luyện viên, tôi không có sức... Anh bế tôi đi tắm đi...” Đồng Cừ nhân cơ hội làm nũng, đôi môi bị nước làm ướt hồng hồng.

“.....” Huấn luyện viên Trần sững sốt, sau đó ngồi xồm xuống, có chút không được tự nhiên nói: “Bế thì không được, công vẫn hơn.”

Đồng Cừ bất khả tư nghị mở to hai mắt, dùng chút sức lực còn sót lại, vội nhào lên lưng huấn luyện viên Trần.

Huấn luyện viên Trần không ngờ cậu lại vồ lên mạnh như thế, thoáng cái bị cậu làm ngã, hai người lăn tròn một vòng trên sàn nhà nhẵn bóng.

“...” Ở cùng chỗ Đồng Cừ, tới bây giờ đều không có chuyện tốt!

=. =. =. =. =

Lúc tắm rửa Đồng Cừ vẫn tự mình làm, sự yếu ớt vừa rồi đã biến mất phân nửa, hồi phục lại sự ồn ào vốn có.

Huấn luyện viên Trần nhìn miệng cậu mấp máy liên tục, ngoài miệng chế giễu một câu, lúc xoay người tắm cũng không nhin được mà cong cong khóe miệng.

Ai, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cảm thấy bên cạnh có người như vậy cũng không tệ?

Là từ lần đầu tiên Đồng Cừ dùng cặp mắt trong suốt kia xin lỗi thay lời nói, hay là lúc dùng tư duy phi nhân loại của mình nói chuyện, hay là mỗi lần tắm rửa sau khi tan lớp quay đầu lại, liền có thể thấy có người cạnh mình, lộ ra nụ cười tươi tắn thuần khiết?

“Huấn luyện viên huấn luyện viên.....” Đồng Cừ nói một câu cắt ngang suy nghĩ nghiêm túc của huấn luyện viên Trần, “Anh biết không? Tôi tối qua mơ thấy anh đó!”

“Cái gì?” Huấn luyện viên Trần cả kinh.

“Quả nhiên ngày suy nghĩ đêm về liền mơ.” Đồng Cừ vuốt cằm, trịnh trọng nói, “Tôi tối qua mơ biến thành huấn luyện viên bơi lội, rồi anh đến chỗ tôi học bơi, sau đó tôi ở trong nước hung hăng chà đạp anh..... Không không, không phải, là tôi cực kỳ thân thiện dạy anh..... Dạy từng bước, làm gương tốt.....”

Ngày suy nghĩ đêm về liền mộng..... Nhìn khuôn mặt búp bê này, huấn luyện viên Trần thực muốn lấy một cành trúc đâm chết mình!

5. Chương 5

Trần Chí Cường năm nay vừa 22, nghề nghiệp là huấn luyện viên bơi lội, vóc người cân đối, thân thể đầy đà, à không, toàn thân trên dưới nhiều chỗ có cơ bắp, màu da rám nắng khỏe mạnh, tướng mạo không phải tuấn mỹ đáng nói, chỉ có khí thế dương cương, đường nét rõ ràng, là một hán tử sắt thép.

Thế nhưng không rõ là đầu thai nhằm hay sao, hán tử dương cương Trần Chí Cường đối với mấy thứ đàn ông thường thích (tỷ như mấy cô em mềm mại không xương) thiếu hứng thú, trước đây cũng vậy.

Thực rắc rối, chẳng qua sau liền thuận theo tự nhiên.

Ngày nay cảm tình trống rỗng, nam sinh đàn ông trong lớp huấn luyện đến đến đi đi, đi đi đến đến, nhưng không một ai có thể lọt vào mắt Trần Chí Cường, chủ yếu là vì Trần Chí Cường ngại người ta chân tay không linh hoạt, tư thế bơi khó coi, da quá trắng, quá ngốc, nghe không hiểu tiếng người....., kết quả đàn ông như nước chảy trước mắt, nhưng không có ai cắm rễ vào lòng.

Cho nên, ngay cả Trần Chí Cường cũng không ngờ tới, có một ngày, y sẽ có cảm giác với loại nam sinh mình chán ghét nhất.

=. =. =. =. =

CÓ! TÌNH! DỊCH!

Đồng Cừ hôm nay tới sớm một tiếng, thay xong quần bơi liền đi tìm huấn luyện viên Trần đang ăn cơm.

Đồng Cừ liền ngồi một bên vui tươi hơn hử nhìn các huấn luyện viên vừa ăn vừa nói chuyện.

Thế nhưng, huấn luyện viên bên trái huấn luyện viên Trần sao giống rể bèo quá vậy, ăn cơm thì ăn cơm đi, xiêu xiêu vẹo vẹo, thỉnh thoảng lại dựa vào người huấn luyện viên Trần; nói chuyện cũng kéo dài âm cuối, giống hệt hồ ly; tay cũng không thành thật, cứ sờ mó nửa người trên của huấn luyện viên Trần, xoa nắn cơ bụng vuốt ve đầu nhũ.

“Huấn luyện viên Trần, anh phản kháng a! Anh sao không phản kháng!” Đồng Cừ vừa phẫn uất trong lòng, vừa mở to hai mắt không thèm chớp nhìn huấn luyện viên ‘rể bèo’.

“Lý Tử, cậu có thấy có ai đó đang lườm tôi không?” Huấn luyện viên Bạch ghé sát vào tai huấn luyện viên Lý, lặng lẽ hỏi.

Huấn luyện viên Lý mặt không biểu tình: “Người mỗi ngày lườm cậu còn ít sao.”

“Không, cậu nhìn khuôn mặt búp bê kia đi, lườm tôi đến mức tròng mắt sắp lòi ra rồi.” Huấn luyện viên Bạch cũng thực mờ mịt, khuôn mặt kia cũng không quen a, “Dù có ghét tôi cũng cần trắng trợn như thế chứ!”

Huấn luyện viên Lý nhìn thoáng Đồng Cừ, lại nhìn cánh tay khoác vai huấn luyện viên Trần của huấn luyện viên Bạch, thản nhiên nói: “Sớm bảo cậu đừng tranh kẹo của trẻ con rồi mà.”

=. =. =. =. =

HUẤN! LUYỆN! VIÊN! BỊ! QUÁY! RỒI! RỒI!

Hôm nay tập không dùng tấm nổi, mọi người đều sợ khu nước sâu, mấy huấn luyện viên thương lượng rồi đem bọn họ sang khu nước nông.

Mọi người đứng thành hàng trên bờ, huấn luyện viên Trần ở trong nước lớn tiếng nói: “Mọi người làm động tác cho tôi xem, trước hết dạy mọi người làm sao để bơi trong nước nông!”

Đồng Cừ gật đầu, gật đầu.

“Được rồi, sau đó, để mọi người bỏ phao và xem trước động tác mẫu.” Huấn luyện viên Trần lần thứ hai hô to, làm Đồng Cừ có chút lo lắng cho cổ họng của y, “Mọi người nhìn kỹ tôi!”

Nói rồi gục đầu xuống, chân thu đạp liên tiếp, ngẩng đầu thở, tay gạt nước, lại cúi đầu, tất cả động tác trơn tru đẹp đẽ, giống cái đuôi xinh đẹp của mỹ nhân ngư.

“Thấy rõ chưa?” Huấn luyện viên ướm sừng đứng lên, hỏi.

“Chưa~ Huấn luyện viên anh làm lại lần nữa đi!” Mấy cô nữ sinh vui thú đáp, “Huấn luyện viên làm lại lần nữa đi, bọn em chưa thấy rõ.”

“.....” Huấn luyện Trần trầm mặc một chút.

“Huấn luyện viên anh làm thực đẹp, nhanh làm lại lần nữa đi ~” Một cô nữ sinh cười, thanh âm ngọt ngào.

“Được, một lần cuối cùng.” Huấn luyện viên Trần dừng một chút, lần thứ hai cúi đầu làm mẫu.

Đồng Cừ mất hứng, cảm giận khom lưng xuống, tát một vốc nước vào đầu huấn luyện viên Trần.

Huấn luyện Trần quay người lại, mắt nhìn thẳng về phía Đồng Cừ, trầm giọng nói: “Ai tát nước về phía tôi?”

Đồng Cừ sờ sờ cầm, lại nắm chặt phao, tiếp tròng lớn mắt, kinh ngạc đáp: “Cái gì? Huấn luyện viên anh nói gì?”

HUẤN! LUYỆN! VIÊN! ĐÁNG! GHÉT! NHẤT!

Sau đó huấn luyện viên để mọi người tự ở trong nước luyện tập, Đồng Cừ rầu rĩ nhảy xuống, rầu rĩ đặt cầm lên thành bể, rầu rĩ ghen tị.

“Đồng Cừ, cậu qua đây, trước bơi cho tôi một lần.” Huấn luyện viên Trần chẳng biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng cậu, vươn tay nắm cánh tay cậu, nói.

“Không cần!” Đồng Cừ cảm giận quay đầu.

Huấn luyện viên Trần sắc mặt trầm xuống: “Cậu không làm tôi liền đi dạy mấy cô bé kia.” Nói rồi nhìn về chỗ bên kia.

“Tôi làm tôi làm!” Đồng Cừ vội vã đi tới bên người huấn luyện viên Trần, khẩn thiết đáp.

“Tốt lắm, trước tiên cúi đầu, nổi lên.” Huấn luyện viên Trần thỏa mãn nói.

Đồng Cừ có chút lùi bước: “Tôi sợ....”

“Không sao, theo lời tôi vừa nói, hai chân cùng chỗ thu về.” Ngỡ khí huấn luyện viên Trần làm Đồng Cừ cảm thấy động tác này rất đơn giản, thế là mạnh mẽ hít vào một hơi rồi cúi đầu, làm xong động tác đập chân thì cả người hồ đồ, tay quơ loạn, cũng quên mất chân phải thu lại thế nào.

Huấn luyện viên Trần không để ý Đồng Cừ uống mấy miếng nước, cố chấp ép Đồng Cừ làm động tác này lại vài lần mới bỏ qua.

Đồng Cừ cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, vừa leo lên bờ thở hồn hển hai cái, lại nghe thấy thanh âm vừa yêu vừa hận kia nói: “Đến, chúng ta luyện tập tiếp đi.”

Đồng Cừ lúc này thật muốn nói một câu: “Anh đi tìm mấy cô em đi! Bên kia toàn mấy cô em mềm mại đáng yêu! Anh đừng dặn vặt thẳng đàn ông thô kệch như tôi nữa a!”

Thế nhưng vẫn ngoan ngoãn vươn tay, nắm lấy hai tay huấn luyện viên Trần.

6. Chương 6

“Đúng, lúc ngẩng đầu phải thở, không cần đề lên tay tôi, nhẹ nhàng quạt trước sau, tôi trước tiên kéo cậu bơi một vòng!” Huấn luyện viên Trần từ từ dạy dỗ.

Đồng Cừ bị sặc vài lần, thi thoảng còn bị huấn luyện viên Trần đe dọa “Cậu lại đề tôi tôi liền đem cậu ấn xuống!”, chẳng qua đối phương tuy nói vậy mấy lần, nhưng vẫn kiên trì kéo Đồng Cừ đi một vòng.

Đồng Cừ dần dần tìm được điểm mấu chốt, huấn luyện viên Trần cũng mau lui ra xa.

Sau khi Đồng Cừ ngẩng đầu nhìn, thuận thế thu chân, thu được phân nửa lại mở rộng cổ sức tiến về phía trước, hung hăng kẹp lấy eo huấn luyện viên Trần.

Huấn luyện viên Trần cả kinh, lưng dựa vào thành bể.

Đồng Cừ cả người cơ hồ đều dựa sát lên người huấn luyện viên Trần, vui thú nhấc kính bơi lên đầu, sau đó khuôn mặt ướm sũng dí sát vào.

“Cậu làm cái gì?” Huấn luyện viên Trần trong lòng khê động.

Đồng Cừ nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý, liền ‘hắc hắc’ cười hai tiếng, mạnh mẽ đem chiếc miệng ẩm ướt chạm vào trán huấn luyện viên Trần.

‘Chụt’ một cái, rất nhanh lui lại, rồi duỗi tay xoa cơ bụng huấn luyện viên Trần một phát, lại nhanh chóng rút về.

Huấn luyện viên Trần: “.....”

Mắt Đồng Cừ cong lên, không đợi huấn luyện viên Trần phản ứng lại, ngay lập tức nhảy biến đi.

=. =. =. =.

Sau đó tâm tình Đồng Cừ vẫn rất tốt, chẳng qua lúc tắm rửa có chút lo sợ.

Huấn luyện viên Trần bất động thanh sắc, nên gội đầu thì gội đầu, cũng không nhằm thành rửa đầu nhũ, nên rửa đầu nhũ thì rửa đầu nhũ, cũng không sờ nhằm vào lão nhị.

Đồng Cừ xoắn xít a, huấn luyện viên anh bị tôi đùa giỡn a! Anh nên có chút phản ứng a! Tôi sợ! Tôi thực sự sợ a!!

Cứ thế đến lúc hai người cùng về nhà.

=. =. =. =.

Vì Đồng Cừ say xe, nên từ trước tới nay đều đi bộ, mà huấn luyện viên Trần nói muốn hít thở không khí trong lành, nên hai người liền thông đồng, à không, là cùng về nhà.

Đồng Cừ vì làm chuyện xấu(Này! Cậu thực sự ý thức được mình làm sai sao?!)nên dọc đường đi không nói được mấy câu, chỉ cứ cúi đầu nhìn con đường dài ngoằng.

Huấn luyện viên Trần bình thường cũng không nói nhiều, hôm nay cũng là mấy câu thường ngày “Nhìn xe” “Cẩn thận” “Đi vào trong”.

Không bao lâu Đồng Cừ tới cửa nhà mình.

Huấn luyện viên Trần đem túi xách trong tay đưa cho cậu: “Này, tự mình cầm lấy đi.”

Đồng Cừ nhận lấy, xát xát bàn tay, lại xát xát cánh tay, chân lùi về một bước, lại tiến lên một bước, vẫn không chịu đi.

Huấn luyện viên Trần nhin cười nhìn cậu, hỏi: “Cậu hôm nay rốt cục là làm sao vậy?”

Đồng Cừ lập tức ngẩng đầu, túi ôm trước ngực, mắt sáng như sao Hôm: “Huấn luyện viên, anh có thể hô hấp nhân tạo cho tôi một lần được không?”

.....

“Đồng Cừ, lẽ nào cậu thích tôi?” Huấn luyện viên Trần vẽ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy, em lần đầu thấy anh, liền đã yêu anh sâu đậm rồi.” Đồng Cừ vươn tay cẩn thận vuốt ve khuôn mặt huấn luyện viên Trần, “Cường Cường, anh.... anh yêu em không?”

“Tôi yêu cậu.....” Huấn luyện viên Trần chân thành đáp, “Cái rắm ấy!”

“Cái gì?” Tay Đồng Cừ dừng lại, không tin nói, “Anh..... anh nói gì?!”

“Tôi. thích. phụ. nữ.” Huấn luyện Trần phun ra từng chữ, từng chữ ấy đều nặng tựa ngàn cân, từng chữ từng chữ hung hăng đập vào lòng Đồng Cừ.

“Phụt!” Đồng Cừ phun ra một ngụm máu.

“Thật xin lỗi.” Huấn luyện viên Trần quay đầu đi chỗ khác, “Tôi, đã có người trong lòng.”

“Người khác cười anh thật si tình!” Đồng Cừ ôm ngực, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Lúc đó đột nhiên trời nổi gió to, tiếng sấm rền trên không trung, chớp lóe tạo nên những vết đáng sợ, không sau đó mưa tuôn xối xả.

“Anh....” Đồng Cừ cả người ướt sũng thét lớn, “Anh sẽ hối hận! Anh nhất định sẽ hối hận!”

.....

Phía trên..... Chẳng qua là suy đoán của Đồng Cừ, thực tế, là thế này.....

.....

“Hô hấp nhân tạo?” Huấn luyện viên Trần nhíu mày.

Đồng Cừ ôm ngực nói: “Đúng vậy, tôi tôi tôi.... có chút khó thở....”

“Vậy, xem ra tôi không giúp cậu là không được?” Huấn luyện viên Trần như cười như không đáp.

“Vậy còn chờ gì nữa?” Đồng Cừ kiễng chân, vừa nói xong một câu liền vội vàng ngậm lấy môi huấn luyện viên Trần, sau đó nhẹ nhàng liếm một vòng, đầu lưỡi linh hoạt đi vào, muốn nếm thử mỹ vị đã mơ ước từ lâu.

Huấn luyện viên Trần đột nhiên cắn đầu lưỡi Đồng Cừ một phát, Đồng Cừ bị đau, vô thức rút lại.

“Hô hấp nhân tạo không phải làm như vậy.” Huấn luyện viên Trần cúi đầu, “Cậu không thể cử động miệng cũng như đầu lưỡi cậu được.”

Thế là huấn luyện viên Trần liền làm cho Đồng Cừ một lần hô hấp nhân tạo đúng tiêu chuẩn.

Thế là Đồng Cừ liền ngoan ngoãn đứng ở đó, trừng mắt như tượng nhìn huấn luyện viên Trần hấp khí, thổi khí, hấp khí, lại thổi khí, trong lòng lại bạo phát như vượn khỉ trên núi Bạch Đẻ kêu rên.

Đầu lưỡi! Đầu lưỡi của ta! Đầu lưỡi mà ta yêu quý! Người chịu khổ rồi! Sự cô quạnh của người, ta lần sau sẽ lấp đầy!

.....

Phía trên..... cũng là giả..... Sự thực là.....

.....

“Cậu ngăn người cái gì vậy?” Huấn luyện viên Trần kinh ngạc nhìn Đồng Cừ vài giây lại đổi sắc mặt, ánh mắt ngẫu nhiên u ám ngẫu nhiên bừng sáng.

“Cái gì?” Đồng Cừ cuối cùng cũng từ phỏng đoán tự sướng của mình mà phục hồi lại tinh thần.

“Cậu nói đi.” Huấn luyện viên Trần mặt không biểu tình, ở đâu có người nói ra câu nói mờ ám như vậy xong thì để người khác kéo mình ra khỏi cõi mộng chứ?

“À à.” Đồng Cừ bưng tỉnh, “Đúng rồi, hô hấp nhân tạo.”

Huấn luyện viên Trần: “.....”

“Vì thế,” Đồng Cừ ngẩng đầu, ánh mắt lóe lóe tia sáng, “Anh đồng ý hô hấp nhân tạo cho tôi không?”

“Ồ.” Huấn luyện viên Trần gật gật đầu, “Cậu bây giờ về nhà, chết chìm trong nước, được người ta vớt lên rồi tôi sẽ hô hấp nhân tạo cho cậu.”

“Không, tôi hiện tại liền chết cho anh.” Đồng Cừ ôm cánh tay huấn luyện viên Trần, đột nhiên khàn giọng hét lên, “A..... Ân..... Tôi sắp chết..... Cứu..... Cứu tôi!”

“....” Huấn luyện viên Trần trầm mặc vài giây, chậm rãi nói, “Cậu có tin tôi bây giờ sẽ giết chết cậu không?!”

“Được rồi, nói chuyện đứng đắn nào.” Đồng Cừ vội vàng nghiêm mặt, “Anh bằng lòng không?”

“Đồng Cừ, cậu thích tôi sao?” Huấn luyện viên Trần lại im lặng, có điều lần này lâu hơn, tầm mấy chục giây.

A! Những lời này! Đồng Cừ đột nhiên cảm thấy khó thở, không thể nào, chẳng lẽ Bạch Liên Hoa này là thẳng nam?! Không thể đi?! Khứu giác của cậu hẳn là không có vấn đề gì a.....(Bạch Liên Hoa là chỉ anh Cường ~ từng có lần em Cừ so sánh a Cường với đóa sen trắng mà ^^)

“Cậu còn tiếp tục ngăn người tôi liền đi đó.” Huấn luyện viên Trần xoay người muốn rời đi.

Đồng Cừ vội vàng giữ y lại, cười nói: “Chờ chút chờ chút, em thích anh, thích anh chết đi được.”

“Kỳ thật.” Huấn luyện viên Trần dừng một chút, trên khuôn mặt từ trước đến nay đều là vân đạm phong khinh xuất hiện một tia rối loạn quỷ dị, “Tôi cũng rất thích cậu.”

Quả nhiên, mình biết mà, nói thích phụ nữ đi..... Chờ! Từ từ!

“Cái gì?! Anh không thích mấy cô gái yếu đuối mà thích một tên đàn ông anh tuấn to cao như tôi, là thật sao?!” Đồng Cừ thật sự rất kích động, không giống kịch bản a huấn luyện viên Trần.

“Tôi quả thật không thích phụ nữ mà thích đàn ông.” Huấn luyện viên Trần gỡ bàn tay như rong quần của Đồng Cừ ra, “Có điều miêu tả của cậu về bản thân, chả thật chút nào cả.”

Đồng Cừ thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng: “Anh quả nhiên thích một tên đàn ông anh tuấn cao to như em sao!”

“....” Huấn luyện viên Trần vừa định trêu chọc, liền thấy Đồng Cừ đột nhiên tiến lại.

“Vậy còn chờ gì nữa?! Nhanh hô hấp nhân tạo đi!” Cánh môi hồng nhuận của Đồng Cừ liền chu ra.

Huấn luyện viên Trần quyết đoán, vươn tay, nắm lấy hai gò má phàn nộn trên gương mặt búp bê.

“Có điều, tôi không thể tiếp nhận cậu.”

7. Chương 7

Tiết học bơi ngày hôm sau, Đồng Cừ không đến.

Huấn luyện viên Trần ban đầu cho rằng cậu bị tắc đường, một giờ sau cũng không thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cậu trong khu bể bơi, lập tức vào phòng thay đồ gọi điện cho cậu.

Gọi ba lần mới có người nhấc máy.

“Uy, xin chào, ai đấy? Mặc kệ có là ai, tôi hiện tại sốt cao 40 độ, có việc xin hãy đốt vàng mã, cảm ơn.” Đồng Cừ giọng khàn khàn nói xong, ‘cạch’ một tiếng ngắt điện thoại.

Huấn luyện viên Trần giận tái mặt, bóp chặt di động, trầm nghĩ, Đồng Cừ, được, cậu được lắm.

.....

Huấn luyện viên Trần không có tâm tình đi dạy người khác, nói với các huấn luyện viên khác một tiếng, rồi liền về sớm.

Tuy chưa từng đến nhà Đồng Cừ, nhưng mỗi tối đều nghe Đồng Cừ nhắc đến địa chỉ nhà một lần, dùng ngón chân cái cũng có thể nhớ được.

Hoa viên Cao Cơ, tòa nhà Hà Lan, tầng 12, 1222, trách không được nhĩ(có thể hiểu từ này là ngốc)như vậy.

.....

“Đồng Cừ, mở cửa.” Huấn luyện viên Trần một bên nhấn chuông, một bên gọi cửa.

Nhấn chuông hai lần, đột nhiên nghe được một giọng nói cương quyết lớn tiếng trả lời: “Đồng Cừ ra ngoài rồi.”

“.....” Huấn luyện viên Trần bất đắc dĩ nói, “Đừng náo loạn, mở cửa.”

“Đáng ghét, như vậy còn có thể bị anh nghe ra.” Đối phương vừa hân hoan vừa lo âu nói, vừa vui vẻ vừa cam chịu mở cửa.

Huấn luyện viên Trần bước một chân vào, đột nhiên có chút hối hận, sao cảm giác..... giống như bước vào quỷ môn quan vậy?

.....

Đồng Cừ đầu tóc lộn xộn, mặc chiếc áo choàng giống như đồ ngủ, cả người cơ hồ vừa mới tỉnh ngủ chưa lâu, cổ họng có chút tắc.

“Huấn luyện viên Trần, sao anh lại tới đây?” Đồng Cừ vừa ngáp, vừa mời huấn luyện viên Trần mặc đầy đủ quần áo ngồi xuống, sau đó lắc lư người đi lấy nước.

Huấn luyện viên Trần nhìn một vòng nhà Đồng Cừ, sau đó nhìn chăm chăm Đồng Cừ cong lưng đưa nước nói: “Cậu có phải quên chuyện gì không?”

“Anh nói là học bơi a.” Đồng Cừ lại lắc lư quay về, đặt cái cốc lên bàn trà, hợp tình hợp lý nói, “Thứ nhất là thất lưng tôi đau, thứ hai là tôi nhìn thấy anh liên thẹn thùng, cho nên càng nghĩ càng thấy không nên đi.”

Nhằm tăng thêm mức độ đáng tin cậy, Đồng Cừ chống eo làm vẻ mặt dữ tợn.

“.....” Thẹn thùng, thẹn thùng cái thứ ấy, cái miệng ăn nói nhanh nhẹn bây giờ là ai đang nói chuyện vậy?!

“Huấn luyện viên Trần, ngài một mình tới thăm, là hồi tâm chuyển ý sao?” Đồng Cừ uống ngụm nước, giọng nói trong trẻo hơn không ít.

“Không.” Huấn luyện viên Trần ngấm chiếc cốc trong tay, “Tôi đến đốt vàng mã cho cậu.”

Đồng Cừ dùng cầm chỉ chỉ thùng rác, rất bình tĩnh đáp: “Đi vào trong đó đốt đi, hài cốt xử lý tốt.”

Huấn luyện viên Trần nhin không được bật cười: “Cậu cũng nói năng lợi hại như vậy.”

“Nào có?” Đồng Cừ giương cằm, “Tôi còn lợi hại hơn, anh có muốn xem thử không?” Nói xong cũng không chờ huấn luyện viên Trần đáp lại, theo ý mình chạy vào buồng vệ sinh.

Một lúc sau, Đồng Cừ ướt sũng ‘đát đát’ chạy ra, huấn luyện viên Trần đang trầm tư nghe được tiếng nước, nghiêng đầu nhìn cậu.

“Cậu lấy áo ở đâu vậy?” Huấn luyện viên Trần nghi hoặc hỏi, lẽ nào phòng vệ sinh kỳ thực còn có tên riêng là phòng giữ quần áo?

Đồng Cừ đáp: “Nổi trong bồn tắm, tôi vớt lên được liền mặc.”

“Vì sao không mặc quần?” Trách không được áo bị ướt.

Đồng Cừ bĩu môi nói: “Quần trong nhà bị gió thổi bay rồi.”

“Tóc làm sao vậy?” Tóc cũng nhỏ nước.

“Lúc vớt áo không cẩn thận rơi vào bồn tắm.” Đồng Cừ bịa lỵ do rả trôi chảy.

“Cậu sao không thuận tiện để mình chết chìm luôn đi?” Huấn luyện viên Trần không biết làm sao.

“Tôi sợ anh luyến tiếc.” Đồng Cừ cười cười, ướt sũng tiến gần huấn luyện viên Trần, hoa lệ quay một vòng, bọt nước bắn lên mặt huấn luyện viên Trần.

Hắc hắc, áo bị ướt, đầu nhũ hiện rõ như vậy, hẳn là đủ mê người đi? Hai bắp chân trần trụi, trắng nõn dưới ánh đèn còn phát quang, không tin huấn luyện viên Trần không động tâm? Thật vất vả huấn luyện viên Trần mới tới nhà, phải để y làm dã thú một lần mới có thể cho y đi a!

Đồng Cừ mừng khắp khối dừng lại, dùng ánh mắt to tròn diễm đam đáng yêu nhìn huấn luyện viên Trần: “Huấn luyện viên, lạnh quá nha.”

Huấn luyện viên Trần tựa tiểu tựa phi nhìn cậu, buông chiếc cốc trong tay xuống, nói “Đồng Cừ, tôi mượn phòng vệ sinh của cậu một chút.”

“Uhm, đi đi, cửa tôi là của anh, đó là phòng vệ sinh của chúng ta, anh đừng khách khí.” Đồng Cừ nhìn theo y bước đi, sau đó tựa về phía sau, ướt sũng ngồi trên sofa.

Huấn luyện viên ở trong phòng vệ sinh làm chi nhĩ?

Lẽ nào.... Lẽ nào là bởi vì không chịu nổi sự mê hoặc của mình mà phía dưới cương? Mượn phòng vệ sinh là muốn giải quyết một chút yêu cầu sinh lý?

Nên, nên bây giờ huấn luyện viên Trần đang ở trong phòng vệ sinh của chúng ta.... ***?!

Đồng Cừ càng nghĩ càng thấy nhiệt huyết sôi trào, nhin không được mà lén lút rón ra rón rén đi lại, tai áp sát cửa buồng vệ sinh tỉ mỉ nghe tiếng động bên trong.

Đồng Cừ vừa áp sát vào cửa, chợt nghe thấy ‘ầm’ một tiếng.

Tiếng cửa mở? Nga không phải, đương nhiên không phải, nói chính xác là không đúng, nên là cửa bị mở ra sau đó mới đến tiếng trong đầu Đồng Cừ.

“...” Đồng Cừ che trán, đau đến nói cũng không nổi.

“Cậu ngồi chồm hổm ở đây là gì?” Huấn luyện viên Trần bắt đắc dĩ, cũng ngồi xổm xuống, vươn tay đè lên tay Đồng Cừ xoa xoa, “Không sao chứ?”

“...” Anh xoa xoa, anh xoa xoa nhiều vào, xoa xoa xoa xoa nhiều vào khẳng định sẽ không sao, em cần bàn tay to lớn của anh!

Bất quá huấn luyện viên Trần chỉ xoa nhẹ một chút liền buông tay, quay người đem chiếc khăn tắm lớn trong tay đắp lên người Đồng Cừ.

“Làm gì vậy...” Đồng Cừ nghi hoặc nói.

“Cậu là bị thương ở đầu, miệng không làm sao, nói đi.” Huấn luyện viên Trần nhú nhú mày, tay cũng không dừng lại, liền để Đồng Cừ ngồi chồm hổm lau tóc của cậu.

“Được rồi.” Đồng Cừ phần nộ đáp, “Hóa ra anh vào phòng vệ sinh là vì cái này....”

Huấn luyện viên Trần hung hăng lau đầu cậu: “Đúng vậy, tôi không muốn thấy một người ướt như chuột lột lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi...”

Uớt như chuột lột.... Đồng Cừ khóc không ra nước mắt, đó là câu dẫn, câu dẫn hiểu không! Rõ ràng là một con chuột ưu nhã khiêu gợi a sao lại là chuột ướt!... Chờ chút, chuột?... Anh mới là chuột! Toàn bộ khu nhà anh đều là chuột!

.....

Đồng Cừ bọc khăn tắm ngồi trên giường.

Huấn luyện viên Trần tìm máy sấy cho cậu.

Đồng Cừ vung vẩy cặp chân trắng nõn, tâm tình sung sướng nói: “Máy sấy ở trong ngăn tủ ở bên phải của bên trái của bên trên của bên dưới của bên dưới TV ~”

Huấn luyện viên Trần trực tiếp kéo ngăn tủ phía dưới TV, lấy máy sấy ra.

Đồng Cừ mở to mắt sùng bái: “Huấn luyện viên Trần anh thật thông minh nga ~”

“Nói bình thường một chút.” Huấn luyện viên Trần mặt không chút thay đổi đi tới, kéo Đồng Cừ từ trên giường đến sofa ngồi.

Đồng Cừ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh âm u bức tới, chợt nghe thấy huấn luyện viên Trần ân nết, nói: “Xin lỗi, tôi bật nhầm chế độ gió lạnh.”

Đồng Cừ nhắm chặt mắt, kiên quyết nói: “Không sao, dù anh bật bão, tôi cũng có thể chịu được.”

Đây là sức mạnh tình yêu sức mạnh tình yêu a!!! Đồng Cừ vừa định cảm khái, huấn luyện viên Trần liền nhét máy sấy vào tay cậu, đạm nhiên nói: “Vậy cậu tự sấy đi, tay tôi lạnh.”

Đồng Cừ vội vàng lại gần, cầm tay huấn luyện viên Trần đau lòng nói: “Sao vậy? Để em giúp ngài xoa xoa ~”

Huấn luyện viên Trần cười đẩy tay cậu ra, mắng: “Cút.”

.....

Cuối cùng Đồng Cừ vẫn là nằm trên sofa thư thư phục phục để huấn luyện viên Trần hầu hạ sấy tóc.

“Huấn luyện viên Trần.” Đồng Cừ lo lắng thở một hơi, “Tôi thích anh.”

Huấn luyện viên Trần đặt máy sấy xuống, sau đó ngồi lại lên sofa, đối diện Đồng Cừ hỏi: “Vẫn là câu hôm qua, cậu thích cái gì ở tôi?”

Đồng Cừ không chút nghĩ ngợi trả lời: “Thích anh lớn lên giống hoa sen trắng.”

“Cậu nghiêm túc một chút.” Huấn luyện viên Trần nghe cậu nói vẫn là lời này, mơ hồ có chút không vui.

“Tôi rất nghiêm túc a.” Đồng Cừ ngẩng đầu nhìn y, thành thật nói, “Tôi vừa bắt đầu thích anh, chính là vì tướng mạo của anh.”

“Nên tôi phải cảm thấy vui?” Huấn luyện viên Trần cười lạnh nói.

“Đúng vậy, anh không cảm thấy vui sao?” Đồng Cừ ngạc nhiên hỏi, “Lớn như vậy, tôi chưa từng vì người khác đẹp mà thích người ấy, anh là người đầu tiên, tôi nhìn anh lần thứ hai liền vì anh mà khuynh đảo, thật sự đó!”

“Đồng Cừ, tôi không theo kịp tư duy khác người của cậu.” Huấn luyện viên Trần cau mày nói.

“Vậy vì sao anh thích tôi?” Đồng Cừ hỏi ngược lại.

“Bởi vì cậu....” Huấn luyện viên Trần suy nghĩ một chút, lại suy nghĩ một chút, cuối cùng nói, “Vì cậu là loại người tôi ghét nhất.”

“....” Nước bọt của Đồng Cừ thiếu chút nữa phun ra.

Tôi đi rồi, tư duy hai ta ai khác người hơn a?! Trong lòng Đồng Cừ vô số con thảo nê mã phi nhanh, song cuối cùng vẫn từ từ nuốt xuống một ngụm khí, nở nụ cười, bình tĩnh nói: “Anh xem, thích cũng không phải nghiêm trọng như vậy.”

“Cái gì nghiêm trọng?” Huấn luyện viên Trần hỏi.

Đồng Cừ vẫn cười: “Vì sao tôi thích anh, liền phải nói tôi thích sự cao to, uy mãnh cùng sở thích ngược đãi người của anh? Anh thích tôi, phải nói thích sự hồn nhiên, khả ái cùng mê người của tôi? Đây đều là cái thí a, tôi thích anh, tôi liền thích khuôn mặt của anh, tôi chính là nhìn thấy anh liền như điện giật, thấy anh là có thể cương lên, nhìn người khác liền không được, dù sao cũng là như vậy!”

Huấn luyện viên Trần nghe cậu nói xong, cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Được rồi, tôi về trước đây.”

Đồng Cừ: “....” Đây là loại phản ứng gì vậy?!

Huấn luyện viên Trần cuối cùng vẫn rời đi, một mình đi khỏi tòa nhà Hà Lan, đi khỏi vườn hoa Cao Cơ.

Đồng Cừ đứng bên cửa sổ nhìn y rời đi, oán hận nói: “Một ngày nào đó tôi sẽ khiến anh cầm khăn chạy khỏi đây!”

*Thảo nê mã là con này này

8. Chương 8

Huấn luyện viên Trần hôm nay có buổi họp lớp cấp III.

Bạn học cấp III của Trần Chí Cường luôn luôn thay đổi, năm kia mọi người đi trượt tuyết, năm ngoái bao cả một chiếc xe buýt đi Phần Hà Nhị Kho ăn đồ nướng rồi chèo thuyền, năm nay mười mấy người tụ lại riu rít thương lượng, sau đó gọi một cú điện thoại cho cô giáo chủ nhiệm cấp III, rồi vỗ đùi ‘bộp’ một cái tuyên bố: năm nay đi thăm ân sư!

Ân sư là chủ nhiệm từ năm lớp 11, một lão thái thái, dạy môn Ngữ văn, giọng nói mang đậm tiếng địa phương, nhưng người vô cùng tốt,

Vì thế hai mươi mấy người, hẹn gặp ở một chỗ, sau đó cùng nhau hùng dũng đến nhà lão thái thái!

Cô giáo Lưu vui vẻ mời bọn họ vào nhà.

Nhóm người Kim Tiểu Cửu đi vào trước, sau đó gây huyên nào: “Cô Lưu nhà cô có khách a ~”

Cô giáo Lưu cười cười, nói: “Không sao, đó là đàn anh của mấy đứa, là học sinh tâm đắc hồi trước cô nhắc đến với mấy đứa, Thông Khúc a, hôm nay nó vừa hay đến, cũng để cho mấy người gặp mặt.

Đám người đứng ở chỗ cửa vừa nghe, đều kích động, Thông Khúc a! Thông Khúc mà cô Lưu nhắc tới hai năm liền a!

Thường Bách Tuệ véo thắt lưng Trần Chí Cường một cái, nhỏ giọng nói: “Tiểu Cường, cậu ngây ra làm gì a! Nhanh vào nhanh vào!”

Thần sắc Trần Chí Cường tuy thay đổi, nhưng vẫn đi theo mọi người, là người cuối cùng vào cửa.

.....

Người nọ vốn mặc một bộ Tây trang màu đen, hiện tại cởi áo khoác, áo sơ mi trắng sạch sẽ không dính chút bụi, lúc này đang ngồi trên sofa, nhìn đám học đệ học muội của mình tiến vào, rồi cong khóe miệng cười nói: “Chào mọi người, tôi là Đồng Cừ, Đồng trong ‘đồng niên’, Cừ trong ‘cừ đạo’.”

Kim Tiểu Cửu: “.....”

Thường Bách Tuệ ngửa mặt lên trời huýt sao: “Cô Lưu a cô lừa bọn em hai năm liền, người ta rõ ràng tên ‘Đồng Cừ’ a!”

Cô giáo Lưu nghi hoặc nói: “Là Thông Khúc a, cô vẫn nói là Thông Khúc mà.”

Kim Tiểu Cửu lau mồ hôi, mình đi rồi, tiếng địa phương của cô giáo, Kim Tiểu Cửu cũng có thể gọi thành Kim Tiểu Cửu, lúc trước cư nhiên không để cô viết tên học sinh tâm đắc của mình lên bảng.

Thường Bách Tuệ ‘phốc’ một tiếng, ôm Trần Chí Cường nói: “Lúc trước tiểu Cường còn nói cái tên Thông Khúc là từ ‘khúc kính thông u’(dịch thô là con đường cong thông đến nơi âm u)cơ, oa ha ha!”

Trần Chí Cường liếc Thường Bách Tuệ một cái, đang muốn nói, chợt nghe thấy Đồng Cừ cười hỏi: “Tiểu Cường là ai a?”

Thường Bách Tuệ vội vàng lại gần, miệng bắn như súng liên thanh kể hết ra chuyện hồi cấp III của Trần Chí Cường: “Học trưởng anh không biết a, tiểu Cường tuy rất đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng a, bình thường đều không có phải ứng gì, chỉ có anh a! Anh giống như đèn chỉ đường đi trước của cậu ấy vậy....”

“Thường Bách Tuệ.” Trần Chí Cường cong cong khóe miệng, phun ra từng chữ.

Thường Bách Tuệ lui lui vai, tức giận ngậm miệng lại, lộ ra vẻ mặt ủy khuất với Đồng Cừ.

Đồng Cừ cười nói với Trần Chí Cường: “Tôi cũng không có gì tốt, đèn chỉ đường gì chứ, cũng quá khoa trương rồi.”

“Mọi người đừng có đứng ở đó, lại ngồi xuống nói chuyện.” Cô giáo Lưu vui vẻ nhìn hai đời học sinh của mình ở chung hòa hợp như vậy, “Cô đi bỏ đĩa hẩu cho mấy đứa.”

“Cô bọn em qua giúp cô ~” Có hai nữ sinh vội vàng đứng lên, đi theo cô giáo Lưu vào phòng bếp.

Mấy nữ sinh còn lại vây thành một vòng tròn quanh Đồng Cừ sau đó phát huy đầy đủ tinh thần tám chuyện, liên tục hỏi đồng hỏi tây.

Trần Chí Cường thì dựa lưng vào tường, câu được câu không nói chuyện với mấy người bạn bên cạnh, thường thường đưa mắt về phía Đồng Cừ đang ôn hòa trả lời các câu hỏi của đám nữ sinh.

Trần Chí Cường hôm nay ăn mặc cực kỳ thoải mái, phía dưới là chiếc quần thụng đen, phía trên là một chiếc áo trắng hở cổ, lưng thụng thoải mái, lộ ra một mảng lớn cơ bắp màu đồng, thuận theo nhìn lên, là hai đốt xương quai xanh đặc biệt khêu gợi.

Mặc dù đang cùng người bên cạnh tán chuyện, nhưng vẫn như trước không có mấy biểu tình, thỉnh thoảng cong khóe miệng cười nhạt một cái, bất quá cũng thoáng chốc liền biến mất.

Quần đen, áo trắng, chúng ta mặc đồ tình nhân nha, nghĩ vậy, Đồng Cừ liền lộ ra một nụ cười xán lạn, đáp: “Vẫn còn trong đại học, nghiệp chính là Tổng biên văn học, ngành học phương hướng tư tưởng chính trị.”

Hóa ra mình cứ nhiên là nam thần của huấn luyện viên Trần thời cấp III! Huấn luyện viên Trần từ hồi cấp III đã bắt đầu yêu thầm mình... Không đứng đắn nghĩ thầm, Đồng Cừ nâng chén uống một ngụm nước, tiếp tục đập: “Vẫn chưa kết hôn, song đã có người trong lòng.”

Nếu chúng ta đã lưỡng tình duyệt thì huấn luyện viên Trần anh còn xấu hổ gì nữa a, nhanh theo đuổi tôi đi!... Khẽ quay đầu, tuy đang trả lời câu hỏi của các học muội, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm Trần Chí Cường, giống như đang nói cho y nghe: “Uhm, không sao, cậu ấy cũng rất thích tôi.”

Chết tiệt. Huấn luyện viên Trần không cẩn thận mà nhìn phải ánh mắt đó, giật mình, vội vàng quay đầu lại.

Thế giới này con mẹ nó nhỏ quá đi, người học trường mà mình tâm tâm niệm niệm hơn hai năm, cứ nhiên là cậu ta?

Hãy tát chết tôi đi, học trưởng kia lẽ nào không nên là một nam sinh gầy yếu, có thân hình mảnh khảnh, tay chân xinh xắn, không thích nói, yêu chìm đắm trong thế giới của chính mình, nhưng lúc nói thì khiêm tốn lễ độ, khiến mọi người yêu thích, lúc cười lộ lên giống như ba ngàn đóa hoa đào bùng nổ rực rỡ?

Trừ điều cuối ra, Đồng Cừ có điều kiện nào phù hợp chứ?

Cô giáo Lưu bưng đĩa hẩu ra, mọi người hô một cái xông lên, không chút khách khí mỗi người cầm một miếng gặm.

Đồng Cừ cười cười, áy náy nói: “Cô ơi, em ra ngoài gọi một cú điện thoại, có người tìm em.”

Cô giáo Lưu từ ái nhìn cậu: “Uhm, em đi đi.”

Đồng Cừ ra ngoài một lúc, Trần Chí Cường buông miếng dưa trong tay, báo với cô giáo: “Cô Lưu, Thường Bách Tuệ đau bụng, em đi mua thuốc giảm đau cho cậu ấy.”

Đám nữ sinh: “...”

Thường Bách Tuệ vừa định nói, đã bị Trần Chí Cường véo lưng một phát, chỉ có thể oán hận ngậm miệng, bí trắng gặt gặt đầu.

Trần Chí Cường thỏa mãn cười cười, sau đó đi ra ngoài.

Đồng Cừ đang dựa vào tường, mở điện thoại vừa nói được một câu, liền thấy Trần Chí Cường đi ra.

Vẫy vẫy tay về phía Trần Chí Cường, khóe môi cong lên một đường mỹ lệ, vừa chuẩn bị tiếp tục gọi điện, lại thấy Trần Chí Cường nhanh chóng đi tới, đoạt lấy điện thoại của cậu, ‘crup’ một cái đóng lại.

“Ồ?” Đây xương là từ đâu ra vậy?

Trần Chí Cường cũng không nói gì, mà rất bình tĩnh kéo tay Đồng Cừ, lùi về sau mấy bước, đẩy cánh cửa nhỏ chỗ cầu thang, trực tiếp lôi Đồng Cừ ra ngoài.

“Trần...” Đồng Cừ vừa nói được một chữ, đã bị Trần Chí Cường ấn vào tường.

“Cậu không ngờ rất biết giả vờ đó, vừa cùng mấy cô nàng kia trò chuyện rất vui vẻ đi.” Trào phúng một câu, Trần Chí Cường liền hơi cúi người, đổ xuống hôn lấy Đồng Cừ về mặt kính ngạc.

Đồng Cừ chấn kinh một giây, sau đó trong lòng nở hoa, a ô u tối qua xem trắc nghiệm chòm sao thực chuẩn quá, quả nhiên là gần đây có số hoa đào!

Giây thứ hai liền không chút do dự ôm lấy cổ Trần Chí Cường, không chút xấu hổ vươn đầu lưỡi mình, liếm liếm môi Trần Chí Cường vài cái.

Trần Chí Cường nhin không được cười cười, một bên ôm chặt eo Đồng Cừ, một bên quần lấy đầu lưỡi hoạt bát kia.

Ngửa đầu hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt của Trần Chí Cường, hai tay Đồng Cừ đi xuống, ở trên lưng Trần Chí Cường vuốt ve một lúc, lại lượn về trước, các lớp áo sờ soạng cơ bụng cứng rắn của Trần Chí Cường.

Ngô, cứng quá, còn muốn cứng nữa! Kế hoạch lều bạt nhỏ khởi động! Tuy bị Trần Chí Cường mút đến chân mềm nhũn, nhưng mộng tưởng ban đầu của Đồng Cừ như một chậu than lửa hừng hực cháy.

Một tay đi lên, ôn nhu ôm lấy thắt lưng Trần Chí Cường, tay kia chậm rãi luồn xuống, cần cần dục dục chạm vào khóa quần đối phương.

“Đồng Cừ.” Trần Chí Cường ngậm lấy lưỡi cậu lên tiếng, giọng vô cùng khêu gợi.

Đồng Cừ mơ hồ hồ hồ trả lời một tiếng, động tác tay không ngừng, mắt thấy chiếc quần lót trắng đã lộ ra, mắt thấy hai tay lập tức có thể miêu tả hình dáng mỹ lệ đó, mắt thấy...

“Tê!” Đầu lưỡi đau đớn, Đồng Cừ khê hô một tiếng, tay phải ở chỗ khóa kéo cắt mạnh một phát, cả người lùi ra sau một bước, đập mạnh vào tường.

“Em chậm chút được không?” Trần Chí Cường vội vàng nắm lấy Đồng Cừ lắc lắc lư lư, lại cầm tay phải cậu lên nhìn một chút, lòng bàn tay bị cắt một lỗ, máu chảy không ngừng.

“Anh cần em làm gì a!” Đồng Cừ đau đến nhe răng trợn mắt.

Trần Chí Cường kéo lại khóa quần mình, lại nắm bàn tay bị thương của Đồng Cừ, bất đắc dĩ nói: “Việc này chúng ta trước hết cứ để đó, tôi trước tiên mang em về nhà cô xử lý vết thương.”

Đồng Cừ được Trần Chí Cường dắt vào cửa.

Kim Tiểu Cửu mắt sáng, liếc mắt thấy tay phải Đồng Cừ nắm chặt, hiếu kỳ hỏi: “Học trưởng, tay anh làm sao thế?!”

Đồng Cừ buông mắt xuống.

Trần Chí Cường thản nhiên nói: “Học trưởng muốn hái hoa, không cần thận bị ong đốt.” Lại chuyển về phía cô giáo Lưu: “Cô ơi, nhà cô có hòm thuốc không ạ? Em muốn xử lý đơn giản cho học trưởng.”

Cô giáo Lưu yêu thương nói: “Thằng nhóc này, từ nhỏ đã thích hái hoa, xem, hái ra vấn đề rồi đó? Ngồi xuống chờ, cô đi lấy hòm thuốc cho em.”

Đồng Cừ rầu rĩ ngồi xuống sofa, rầu rĩ liếc mắt nhìn chiếc quần thụng của Trần Chí Cường bên cạnh.

Ai, kế hoạch lều bạt nhỏ, hoàn toàn thất bại!

Sau đó Đồng Cừ liền nắm chặt tay ngay ngắn ngồi trên sofa, chỉ có ánh mắt chuyển theo Trần Chí Cường.

Trong lòng vẫn còn muốn nụ hôn lúc nãy, không, đá lưỡi lúc nãy, đầu lưỡi huấn luyện viên Trần mềm mại mỹ vị, tấm ngực cường tráng mạnh mẽ, cùng với cái cần tiêu hồn cuối cùng kia...

“Học trưởng, anh sao lại thành môn sinh đặc ý của cô Lưu vậy?” Kim Tiểu Cửu lại bên cạnh Đồng Cừ, câu cuối

Đồng Cừ đang có chút đặc ý hí hửng, thiếu chút nữa lộ ra bộ mặt sẵn có: “Không phải là nai lưng ra...” Nói được phân ứng mới phát hiện, vội vàng ‘khái’ một tiếng, “Anh cũng chỉ là giỏi Ngữ Văn một chút, rảnh rồi thích viết gì đó, các môn khác rất kém.”

“Học trưởng anh đừng khiêm tốn a...” Kim Tiểu Cửu nhích người về phía trước, còn thiếu một chút là tựa vào lòng Đồng Cừ, đang muốn nói tiếp gì đó, sau đó liền bị ai đó tóm lấy.

“Tiểu Cửu.” Giọng nói phía sau lên tiếng, “Đi giúp cô giáo gọt khoai tây.” Nói rồi nhét con dao vào trong tay Kim Tiểu Cửu.

“Vì sao lại là mình a?” Kim Tiểu Cửu cực không tình nguyện.

Trần Chí Cường cười cười, nói: “Gọt khoai tây cùng bây giờ mình gọi điện cho Lưu Cảnh, cậu tự chọn một đi.”

“Trần Chí Cường, xem như cậu lợi hại.” Kim Tiểu Cửu vỗ vỗ mông đứng dậy, trừng mắt với Trần Chí Cường, rồi vào nhà bếp tìm khoai tây gọt.

Đồng Cừ dùng đôi mắt to tròn sức liếc mắt đưa tình về phía Trần Chí Cường, nếu không phải còn cô giáo cùng các học đệ học muối ở bên cạnh, cậu đã sớm nhào tới áp đảo huấn luyện viên Trần rồi.

Trần Chí Cường chỉ liếc Đồng Cừ một cái, cong eo rót tiếp cho Đồng Cừ một ly nước nóng, rồi lại đi vào nhà bếp giúp cô giáo.

Bữa cơm rất náo nhiệt, hơn mười con người la hét ầm ĩ, vừa uống rượu vừa chơi trò chơi, cô giáo Lưu cũng rất hăng hái,

Ăn cơm xong, lại quây lại nói chuyện, mắt thấy thời gian không còn sớm, liền lưu luyến không rời mà giải tán. Đến thế nào về thế này, mọi người chia ra làm vài nhóm, từng nhóm từng nhóm nói lời tạm biệt.

Thường Bác Tuệ thấy Đồng Cừ đứng đó một mình, liền cao giọng nói: “Học trưởng, anh có muốn về cùng bọn em không?”

Đồng Cừ cười cười, mắt lại dính chặt trên người Trần Chí Cường bên cạnh Thường Bách Tuệ: “Không được, anh đi xe đến, mọi người đi trước đi.”

“Vậy được rồi.” Thường Bách Tuệ lại chuyển sang Trần Chí Cường, “Tiểu Cường cậu có cùng mình với Tiểu Cửu về không?”

Đồng Cừ tràn đầy mong chờ nhìn Trần Chí Cường, từ chối a! Nhanh từ chối! Ngồi xe của tôi, chúng ta đến thế giới của hai người a huấn luyện viên!

Đuôi mắt Trần Chí Cường lướt qua Đồng Cừ, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt: “Đương nhiên là cùng mấy cậu về rồi.”

Đồng Cừ nhìn ba người rời đi, trơ mắt nhìn thân thể đẹp đẽ của Trần Chí Cường ngày càng xa.

Từ đâu đó lấy ra chìa khóa xe, Đồng Cừ thật muốn hét to về phía cái bóng lưng kia: “Mẹ nó, anh còn nhớ rõ trưa hôm nay anh đá lười với đèn chỉ đường này sao!”

9. Chương 9

Đồng Cừ lật qua lật lại cũng không sao ngủ được, cuối cùng trở mình ngồi dậy, cầm lấy chiếc di động đặt trên tủ ở đầu giường ầm ầm số.

Quả nhiên đối phương tắt máy, Đồng Cừ thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, oán hận nhìn tấm hình huấn luyện viên Trần đang tắm trên màn hình di động, giận dữ nói: “Trần Chí Cường anh là đồ thói tha!”

Sao đó đứng dậy rót nước, cầm chén dựa vào bình đựng nước mở danh bạ, lại gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương là cú đêm, rất nhanh liền nhấc máy, song giọng nói có chút mệt mỏi: “Tiểu Đồng Tử, sao còn chưa ngủ?”

Đồng Cừ cười tươi: “Sư huynh sư huynh, anh mai đi bơi với em đi ~”

Bùi Trạch Đồng là đàn anh nghiên cứu sinh của Đồng Cừ, một trạch nam(otaku)lớn tuổi, thầy giáo tương đối bận nên phần lớn thời gian đều là anh dẫn dắt Đồng Cừ, đối với tiểu sư đệ này vô cùng thương yêu, thể nên liền vứt bỏ ngày chủ nhật tươi đẹp của mình đi học bơi cùng Đồng Cừ.

Đồng Cừ vừa thay quần bơi xong, liếc mắt thấy Trần Chí Cường vai vắt một chiếc khăn tắm đi vào, vội vàng chạy nhanh tới trước mắt sư huynh, cố ý cao giọng nói: “Sư huynh tốt, anh mặc quần bơi thực gọi cảm quá đi!”

Bùi Trạch Đồng bị ba chữ ‘sư huynh tốt’ kia làm cho chấn động, suy nghĩ lúc này đáp lại một câu ‘tiểu sư đệ’ có thể khiến tất cả những người trong phòng tắm nam này buồn nôn muốn chết không, vì vậy làm bộ ‘khái’ một tiếng, xoa xoa tóc Đồng Cừ đáp: “Em cũng không phải chưa từng thấy bộ dạng lúc mặc quần bơi của anh, sao đột nhiên lại khen như thế?”

Đồng Cừ liếc mắt thấy Trần Chí Cường có vẻ đang nhìn sang bên này, trong lòng càng hí hửng, vươn tay vỗ vai sư huynh, che miệng cười nói: “Sư huynh tốt, em rõ ràng ngay cả bộ dạng không mặc quần của anh cũng đã nhìn thấy rồi, không nên xấu hổ ~”

Bùi Trạch Đống: “...” Liền biết hình tượng mình cùng tiểu sư đệ đi ra sẽ bị hủy một lần, được rồi, kỳ thực đã quen bị hủy rồi.

Ánh mắt khác thường xung quanh cùng nụ cười huyền bí không rõ nguyên do, đều là mây trời!

Hôm nay là ngày thứ ba đếm ngược lại trong chương trình lớp huấn luyện, trên cơ bản mọi người đều đã nắm vững những điểm quan trọng, ở trong nước cũng có thể bơi.

Đám trẻ con vẫn bơi ở khu nước sâu, mà người lớn vì nửa đường đến khu nước cạn liền không quay lại, nên bây giờ nhóm huấn luyện viên bắt đầu để từng người vào khu nước sâu.

Huấn luyện viên Trần ở khu nước cạn liếc mắt một vòng, chỉ Đồng Cừ nói: “Cậu, bây giờ qua khu nước sâu bơi một vòng cho tôi!”

Đùa gì vậy! Đồng Cừ trong lòng hừ lạnh một tiếng, ở khu nước cạn đã cảm thấy bản thân có thể chết chìm, đi qua khu nước sâu kiểu quái nào được!

Ở trong nước lắc lắc người, Đồng Cừ ngửa cổ lên trả lời: “Sư huynh tốt nhà tôi không muốn tôi hôm nay xuống chỗ nước sâu!”

‘Sư huynh tốt’ chìm mình xuống nước, cố gắng không để người khác thấy bộ mặt thật của mình.

“Sư huynh tốt?” Huấn luyện viên Trần hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Đồng Cừ nói, “Dì cậu tới cũng phải xuống khu nước sâu cho tôi!”

Thực độc ác nha, Trần Chí Cường bình thường còn tốt, cùng lắm là nói mấy lời độc địa, xa cách mọi người một chút, thế nhưng vừa lên lớp dạy bơi, cả người liền nhiều thêm một cỗ khí thô bạo, lời nói độc địa cùng lửa giận lại thêm giọng nói lớn, khí chất bạo chúa quả nhiên là thiên hạ vô địch!

Đồng Cừ bĩu môi, nói: “Vậy cậu hỏi sư huynh tốt của tôi một chút xem có cho tôi đi không, anh ấy cho tôi đi tôi sẽ đi.” Nói rồi liền kéo sư huynh tốt của mình từ dưới nước lên.

Bùi Trạch Đống cười kính bơi ra, lau nước trên mắt, sau đó xấu hổ quay đầu lại: “Xin lỗi huấn luyện viên, Đồng Cừ lại làm anh thêm phiền phức rồi...”

Nói được nửa thì đột nhiên ngừng lại.

“Trần Chí Cường?!” Bùi Trạch Đống kinh hô một tiếng, vội vàng leo lên bờ, lại cẩn thận nhìn khuôn mặt kia một lượt, vui vẻ vô cùng nói, “Thật là cậu rồi!”

Trần Chí Cường cũng ngạc nhiên, nhìn Bùi Trạch Đống từ trên xuống dưới, ngữ khí không tự chủ được mà có chút kinh hãi: “Bùi Trạch Đống, anh sao lại ở đây?!”

Vì vậy cuối cùng Đồng Cừ quả thực không cần vào khu nước sâu, cái giá phải trả chính là sư huynh tốt cùng ‘ông chồng’ tốt của mình ở chỗ bàn trong một góc bể bơi kể chuyện nhà.

Tôi thao! Có cần thân thiết như vậy không a! Đồng Cừ ôm vòng bơi ở trong nước nhấp nha nhấp nhô, oán hận trong lòng

Bùi Trạch Đống cùng Trần Chí Cường cư nhiên là hàng xóm! À không, từng là hàng xóm!

Đó là thời kỳ điện thoại di động và máy tính còn chưa phổ biến (ta phi), từ biệt liền không biết bao giờ mới gặp lại (lại phi). Bùi gia vì công việc của bác trai mà dọn nhà, hai đứa trẻ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn lúc đó xa nhau, không ngờ trái đất quả thực nhỏ bé (nhỏ cái rắm, nếu không thể giới của lão tử có thể thành một cái thôn rồi!), hai người cư nhiên ở trong bể bơi nhỏ nhỏ này (nhỏ cái rắm, đây là công viên nước lớn nhất thành phố này đó!) gặp lại. (Chú thích: chỗ xen vô đều là của em Đồng Cừ.)

Nhìn hai người ‘tình thâm ý thiết’ trò chuyện, Đồng Cừ nhịn không được hắt một vốc nước, tát về phía hai người.

Bùi Trạch Đồng bắt đặc dĩ nói: “Nhóc con, em ngoan một chút có được không?”

Trần Chí Cường lau đi bọt nước trên mắt, nở một nụ cười lạnh lẽo về phía Đồng Cừ: “Đồng Cừ, cậu có phải muốn bây giờ tôi đưa cậu sang khu nước sâu không?”

=. =. =. =.

Đồng Cừ trước khi mặc quần áo thì đi vào nhà vệ sinh, trong lòng vẫn còn hận đến nghiến răng ken két, sư huynh có gì hay, sư huynh còn không bằng 10086! Chờ lát nữa nhấn một cái tin nhắn cho 10086, để người máy 10086 đáng yêu trấn an trái tim yếu đuối bị tổn thương của mình. (10086 là một dạng tin nhắn do robot tự động trả lời bên TQ ~ kiểu em Simsim ý ~ khác ở chỗ là e Simsim thì trả lời luôn còn bên 10086 là bạn nhấn tin văn bản đến tổng đài rồi sẽ có robot chọn lựa và tự động nhắn lại cho bạn)

Đang nghĩ vậy, liền nghe thấy có người đi tới, mà còn đi đến sau lưng mình.

Đồng Cừ rầu rĩ không vui xoay người lại, người nọ cũng không né tránh, Đồng Cừ nhỏ giọng chửi một tiếng, ngẩng đầu lên.

“Ai nha, anh không phải đang cùng hàng xóm tốt của anh nói chuyện sao, sao lại còn thời gian đến tìm lão nhị (ý chỉ người xếp thứ hai)?” Nhìn thấy Trần Chí Cường, Đồng Cừ càng thêm khó chịu, trào phúng nói.

“Hàng xóm tốt? Đó không phải sư huynh tốt của em sao?” Trần Chí Cường không thèm để ý, khoe miệng hơi cong một chút, xem ra tâm tình rất tốt.

Hanh, bây giờ còn giả vờ hoa sen trắng cái gì chứ? Đồng Cừ quay đầu, bực bội nói: “Ngày mai tôi mang sư muội tốt đến, ngày kia mang sư đệ tốt của tôi đến, ngày sau nữa...”

“Em dẫn bọn họ tới đều là để chọc giận ông chồng tốt của em sao?” Ma xui quỷ kiến, Trần Chí Cường bật ra câu hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, đều là để chọc giận anh!” Nói rồi, lúc này mới phản ứng lại, cái gì? Trần Chí Cường vừa nói cái gì?

“Gì? Anh nói lại câu anh vừa nói một lần nữa đi!” Đồng Cừ kích động, ôm chặt lấy thắt lưng ‘hoa sen trắng’, đứng đưa trước sau.

Trần Chí Cường vội giữ lấy vai Đồng Cừ, đem người gần như bạn trai đang điên cuồng của mình ổn định lại, rồi nhấc tay phải lên, đem một chuỗi đồ kêu leng keng nhét vào tay Đồng Cừ.

“Đây là cái gì?” Đồng Cừ ngẩn người.

“Vịnh Nước Cạn, khu nhà Cư Khiết, 3201.” Thẳng thẳng lưu loát nói xong, Trần Chí Cường liền đi ra ngoài.

Vịnh Nước Cạn... Đồng Cừ nhìn theo bóng lưng y, thì thào nhắc lại ba chữ này, lẽ nào nơi đó, thật sự là bên đó cho con cá chỉ có thể bơi nơi nước cạn như ta đây?

=. =. =. =.

Buổi tối Trần Chí Cường cùng Bùi Trạch Đồng đem Đồng Cừ đuổi về nhà, sau đó đi uống mấy chén, tầm 10 giờ trở về, trong lòng nghĩ Đồng Cừ đại khái cũng sắp đến, liền đem những gì muốn nói tập luyện một lần. Sau đó đi tắm rửa, mặc vào một chiếc áo choàng tắm màu trắng, dây lưng buộc lỏng lẻo, chỉ che được bộ phận quan trọng, cơ bụng cơ ngực cơ nhị đầu tất cả đều lộ ra hết.

Reng reng, reng reng, Trần Chí Cường mỉm cười, nhanh ra mở cửa.

Quả nhiên là Đồng Cừ, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần soóc đen và dép xỏ ngón, tóc cũng ẩm ướt, ngửa đầu lên nhìn huấn luyện viên Trần, một đôi mắt to tròn thực làm động lòng người.

Trần Chí Cường giật mình, bèn định kéo Đồng Cừ vào sấy tóc cho cậu.

Tay vừa vươn ra, liền bị Đồng Cừ đánh một cái.

“Em làm...” Trần Chí Cường nhíu mày, còn chưa hỏi xong đã bị Đồng Cừ cướp lời.

Đồng Cừ oán giận nhìn y, hơi nước trong mắt dâng lên: “Fuck cục huyết anh! Anh rốt cuộc coi lão tử là cái gì?”

Trần Chí Cường cũng không tức giận, vẫn như trước vươn tay kéo Đồng Cừ vào, đem chiếc khăn vắt trên vai trùm lên đầu Đồng Cừ, không nhẹ không nặng lau tóc cho cậu, ngữ khí cũng nhàn nhạt: “Em nghĩ tôi coi em là gì?”

“Anh cho con chó khu nhà anh ăn một khúc xương biết đâu nó lại trả lời anh!” Đồng Cừ ở dưới tay Trần Chí Cường xoay qua xoay lại nghĩ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của đối phương, “Anh con mẹ nó nói thích tôi! Thích cái gì a, có ai đùa giỡn người khác như anh sao! Hôn cũng đã hôn rồi còn không thừa nhận! Anh muội muội muội muội!!”

“Tôi khi nào không thừa nhận!” Trần Chí Cường lau tóc cho cậu, “Tôi nếu như không thừa nhận thì sao lại cho em đến nhà tôi?”

“Ai thèm đến nhà anh!” Cơn tức của Đồng Cừ không hề giảm bớt, “Ai biết anh đã từng con mẹ nó mang nhiều đàn ông đàn bà về nhà!” Nói rồi hai tay liền bóp lấy thắt lưng Trần Chí Cường.

Trần Chí Cường vội vàng nắm lấy hai bàn tay kia, bị Đồng Cừ cẩu kính như thế cũng giận một chút, nhìn không được đẩy Đồng Cừ vào tường, người tiến lên một bước, chặt chẽ đè lên người Đồng Cừ.

Hai tay Đồng Cừ bị Trần Chí Cường ấn sát vào tường theo một tư thế bay lượn.(Chú: miêu tả sau đó của bản thân Đồng Cừ)

“Bao nhiêu đàn ông đàn bà?!” Trần Chí Cường hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn thẳng Đồng Cừ, “Tôi nói cho em biết, tôi từ trước tới giờ đều chỉ bọn họ đứng ngoài cửa!”

“Có con chó ở khu nhà anh mới tin mấy lời nói dối này!” Đồng Cừ quay đầu, cố gắng thoát khỏi sự kiểm soát của Trần Chí Cường, “Anh nói thích tôi gì đó đều là nói dối! Nói linh tinh! Anh con mẹ nó sau này ôm cái cột đèn trên đường hôn đi, đèn soi đường lão tử sau này chửi cũng không chửi anh!”

Trần Chí Cường lười cùng cậu giải thích, trực tiếp cản cánh môi không ngừng khép mở của Đồng Cừ, nhân lúc Đồng Cừ bị đầu mà kêu một tiếng bẽ bối phương lên, sải bước tiến vào phòng ngủ.

“Xem! Anh nói anh thích tôi, anh con mẹ nó nói tư thế ôm công chúa cũng không đạt tiêu chuẩn!” Đồng Cừ ở trong ngực y không ngừng giãy dụa, tiếng chửi rủa càng ngày càng lớn.

“Bé công chúa?” Trần Chí Cường ném Đồng Cừ lên chiếc giường Kingsize, mỉa mai nói: “Ôm heo còn không nổi, rốt cuộc là ai cho em thành béo như vậy!”

“Sư huynh tốt của tôi cho tôi ăn, sư muội tốt của tôi cho tôi ăn, sư đệ tốt của tôi cho tôi ăn.” Đồng Cừ ở trên chiếc giường mềm mại thích thú lăn qua lăn lại, “Anh quản tôi? Anh quản cái đồ thôi tha nhà anh!”

Mặt Trần Chí Cường lập tức biến đen: “Được, tôi hôm nay sẽ để em hiểu rõ, rốt cuộc ai mới có thể là người cho em ăn!” Nói rồi liền cởi chiếc áo tắm trên người xuống, nắm hai tay Đồng Cừ đặt hai bên sườn, sau đó cả người bao phủ trên Đồng Cừ.

“Trần Chí Cường, đồ con gián chết nhà anh!” Đồng Cừ nhắm chặt hai mắt không nhìn Trần Chí Cường, “Anh buông! Anh cưỡng gian! Anh quấy nhiễu ***! Anh định xâm phạm!”

10. Chương 10

“Hóa ra em đã khẩn cấp như vậy rồi sao?” Khẽ cười một chút, Trần Chí Cường chuẩn xác không sai che lại cái miệng đang luyên thuyên không ngừng.

“Không không không không...” Đồng Cừ vừa vươn lưỡi ra đã bị cuốn lấy, Trần Chí Cường không chút ôn nhu mà hung hăng mút mát, thỏa mãn nhìn Đồng Cừ nhíu mày.

Trong lòng nghĩ nghiêm phạt như vậy cũng đủ rồi, nên tiếp đó liền giảm lực độ, nhưng không nhả ra, từ gốc lưỡi liếm đến đầu lưỡi, rồi ngậm lấy ở đỉnh, nhẹ nhàng mút một ngụm; cứ như vậy vài lần,

Đồng Cừ đã có chút rã rời, đem tất cả những thứ cãi nhau đánh nhau gì gì đó quăng lên chín tầng mây, nhin không được mà phối hợp với kiểu hôn môi xoắn ốc.

Tiếng rên rỉ chậm rãi thoát ra từ khoe môi Đồng Cừ, Trần Chí Cường thường ngày quen nghe tiếng ồn ào của cậu, vừa nghe thấy thứ âm thanh này liền ngẩn ra.

“Hôn rằng...” Thầy Trần Chí Cường ngừng lại, Đồng Cừ bắt mắt mở mắt, lẩm bẩm nói, “Hôn rằng đi...”

Trần Chí Cường cuối cùng cũng nở ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, lần này bỏ qua lưỡi cậu, mà dùng lưỡi mình liếm láp phần chân răng Đồng Cừ, thỉnh thoảng liếm tới vách lưỡi mềm mại, tiếng rên rỉ của Đồng Cừ sẽ lớn hơn một chút.

Tiếng rên rỉ thanh thuần, âm cuối dề xuống, ừm a thành tiếng, không khỏi mang đến vài phần mị lực vô cùng, khiến Trần Chí Cường thích thú khấn trương, động tác miệng cũng càng nhanh thêm, nhưng rất ôn nhu, hôn một vòng răng, Đồng CỪ đã cả người thả lỏng, à không, ngoại trừ phần trong quần.

“Em thích anh, thật sự...” Đồng Cừ híp mắt lại, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi Trần Chí Cường, cực kỳ nhu thuận, “Anh cũng thích em có được không?”

Trần Chí Cường chỉ cảm thấy cả người tê rần, vì cái liếm nhẹ nhàng của Đồng Cừ liền khiến cho người dưới trướng thêm mấy phần, hai tay nắm chặt không ngừng ướt đầm, nhưng cũng không muốn thả ra.

“Anh cũng vậy.” Trần Chí Cường nhin không được cắn chiếc mũi ửng hồng, thanh âm ôn nhu chưa từng có, “Đồng Cừ, anh cũng thích em.”

Đem áo Đồng Cừ kéo lên tới tận cổ, Trần Chí Cường ngậm lấy đầu nhũ nổi lên bên trái, nhẹ nhàng cắn, thỏa mãn thấy viên đậu đỏ của đối phương dựng thẳng đứng trong miệng mình, sau đó khẽ thẳng người lên, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm lộng vật tròn nhỏ.

Đồng thời nhấc tay lên, ấn xuống đầu nhũ bên phải, nhẹ nhàng ngát néo, đợi đến lúc dựng thẳng đứng, liền dùng ngón trỏ liên tục gầy gầy, Đồng Cừ chịu không nổi khoái cảm mà lắc lắc người, tiếng rên rỉ phát ra càng dày đặc.

“Huấn... Huấn... luyện viên Trần, chậm... chậm, chậm một chút...” Đồng Cừ thở gấp, màu sắc của đầu nhũ càng ngày càng phần nộn.

“Em gọi là gì?” Trần Chí Cường buông đầu nhũ bên trái của cậu ra, chuyển lên xương quai xanh, chậm rãi liếm láp, thỉnh thoảng khẽ cắn, để lại những dấu hồng hồng, tay phải cũng không lơ là, thay thành dùng ngón cái ấn lấy đầu nhũ bên phải.

Phía bên trái lộ ra trong không khí, run rẩy dựng thẳng, đặc biệt mê người, lúc này Đồng Cừ liền thấy không được tự nhiên, cắn môi nói: “Bên trái...”

“Em gọi là gì?” Trần Chí Cường cũng không để ý tới cậu, chỉ là cứ ở chỗ xương quai xanh để lại những dấu hôn đỏ hồng.

“Ừm...” Giữa lúc choáng váng, chẳng hiểu sao một ý niệm xuất hiện trong đầu Đồng Cừ, ở trên giường kêu cái tên Chí Cường này... liệu có làm mất hứng không a...

“Đổi lại.” Trần Chí Cường thẳng thắn phun ra hai chữ, lại tiếp tục liếm lộng phía bên trái, tay phải theo xương sườn đi xuống dưới, luồn vào trong quần soóc đen của Đồng Cừ.

Đổi lại cái gì? Đồng Cừ cắn môi dưới, có chút ủy khuất, Chí Cường thật sự không thích hợp để rên rỉ a....

Trần Chí Cường lột quần soóc Đồng Cừ xuống, lộ ra chiếc quần lót trắng bên trong, môi một đường lượn xuống chỗ rốn, đầu tiên là ở xung quanh đó đánh một vòng, rồi chậm rãi chuyển xuống dưới.

Tiểu Đồng Cừ trong quần lót đã khí thế ngẩng cao đầu, Trần Chí Cường hai tay đỡ lấy thắt lưng Đồng Cừ, cách một lớp vải từ phần gốc hôn xuống.

“Uhm... A...” Đồng Cừ run rẩy, tiếng rên rỉ càng thêm lợi hại, “Chồng... Chồng yêu...”

“Còn chưa cởi quần ra đã nhịn không nổi rồi?” Trần Chí Cường thỏa mãn cùng hưởng thụ nghe cách gọi đó, cũng không trêu Đồng Cừ nữa, trực tiếp đem quần lột xé xuống phía sau, đem tiểu Đồng Cừ ngậm trong miệng.

“Ngô...” Đồng Cừ bị kích thích không nhịn được cong lưng lên.

Trần Chí Cường một tay ở trên lưng Đồng Cừ chậm rãi vuốt ve, trong miệng ngậm lấy tiểu Đồng Cừ, sau khi dùng đầu lưỡi quét một lượt, liền bắt đầu không ngừng liếm lộng linh khẩu của Đồng Cừ.

“Chồng yêu... Chồng yêu anh chậm một chút a...” Đồng Cừ kêu lên, âm cuối khẽ run.

Linh khẩu đã chảy ra một lớp dịch thể mỏng, Trần Chí Cường cũng không ngừng, đem nửa căn tinh khí nuốt xuống, lại chậm chậm phun ra từng chút một, đầu lưỡi cũng không quên liếm láp ngoại vách yếu đuối của tinh khí.

“Chồng yêu...” Đồng Cừ hết lần này đến lần khác dường như chỉ biết kêu hai chữ này, tay đã ướt muốn chết, không tự chủ được nắm lấy mái tóc đen đang không ngừng chuyển động dưới hạ thân.

“Chậm... Chậm một chút... Nhanh một chút.. A a...” Cuối cùng Đồng Cừ cũng không biết chính mình muốn nhanh hay chậm nữa, chỉ cảm thấy khoang miệng ướt át đang bao lấy mình, đầu lưỡi lướt từ phần gốc đến linh khẩu, kích thích khiến người không ngừng run rẩy.

Trần Chí Cường gia tăng tần suất vận động khoang miệng, khiến tiểu Đồng Cừ không ngừng nhận kích thích, cuối cùng nuốt một cái cơ hồ đến tận họng mình, nhẹ nhàng liếm láp, rồi khẽ cố sức hút.

“Ngô... A a a...” Đồng Cừ nắm chặt tóc Trần Chí Cường, trong tiếng rên bản thân cũng khó tưởng tượng mà bắn ra.

.....

Trần Chí Cường chẳng qua chỉ dè Đồng Cừ ra làm một hồi, liền ngừng lại, ôm Đồng Cừ đi tắm rửa.

Đồng Cừ ủ rũ nằm trong lòng Trần Chí Cường, tùy ý lau người cùng sấy tóc cho mình, híp mắt nhìn Trần Chí Cường thay ga giường, lại được đối phương ôn nhu ôm về giường, đắp lên một lớp chăn mỏng.

Sau đó, Trần Chí Cường cũng nằm xuống, ôm Đồng Cừ vào lòng.

Đồng Cừ cọ cọ vào vai Trần Chí Cường, yếu ớt nói: “Lần này nếu anh còn dám quỵt nợ, em sẽ đi phá bể bơi của anh!”

“Em còn có sức nghĩ đến những chuyện này sao?” Trần Chí Cường buồn cười nói: “Còn nữa, em thấy anh là loại người đó sao?”

“Sao không!” Đồng Cừ nổi giận dưng dưng, tuy có chút khó thở, “Anh con mẹ nó còn không phải người như vậy a! Thừa nhận là người đàn ông của em khó như vậy sao?”

“Là rất khó.” Trần Chí Cường thỏa mãn nhìn Đồng Cừ biến sắc, lại chậm rãi nói nốt nửa câu sau, “Anh là người đàn ông của em còn bình thường sao?”

“Em quản nó thế nào!” Đồng Cừ bực bội cào cơ bụng của Trần Chí Cường, bất mãn nói, “Em thích anh, em muốn ở cùng một chỗ với anh, anh cho em một lời chắc chắn được không?”

“Anh không phải đã dùng hành động thực tế để cho em biết rồi sao?” Trần Chí Cường nắm lấy bàn tay đang lộn xộn trên người mình của Đồng Cừ, khẽ cười nói, “Lẽ nào em thấy câu trả lời của anh còn chưa đủ mạnh mẽ?”

Đồng Cừ sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, cũng chẳng đỏ mặt, chỉ mừng rỡ ôm lấy cánh tay người nằm cạnh, “Thật tốt thật tốt! Tiểu Cường anh cuối cùng cũng thừa nhận là chồng yêu của em rồi!”

Đồ gián chết nhà anh con mẹ nó cuối cùng không cự nự nữa rồi! Đây là trong lòng nói, Đồng Cừ không có can đảm đương nhiên cũng không muốn nói ra, nói ra sẽ phá hỏng bầu không khí ngọt ngào ấm áp sủng nịnh bây giờ a!

“Nếu đã rõ, chúng ta liền ngủ đi.” Trần Chí Cường cũng lười cùng cậu nói nhiều, bị chiếm tiện nghi ngoài miệng cũng không sao, chỉ là y cảm thấy tinh thần và tiếng huyền não như hiện tại của Đồng Cừ khiến bản thân ở một phương diện nào đó có chút khó chịu.

“Ồ?” Đồng Cừ vừa ‘ơ’ một tiếng, đã bị Trần Chí Cường hôn, cũng không có vươn đầu lưỡi, chỉ là thổi một hơi vào miệng mình.

“Hô hấp nhân tạo em muốn, bù lại cho em.” Dứt lời vươn tay tắt đèn, một cánh tay vẫn đang ôm Đồng Cừ, Đồng Cừ mím môi, muốn đem một hơi đó giữ lại, trong lòng như bị cái gì đó nhẹ nhàng chọc một phát, vừa ngứa vừa tê.

Đồng Cừ gồi lên tay Trần Chí Cường, ngủ không được.

Nghiêng người liếm cơ nhĩ đầu của Trần Chí Cường, lại nhắm mắt nhìn khuôn mặt nhắm mắt trong bóng đêm cũng rất giống hoa sen trắng của Trần Chí Cường, nhin không được thấp giọng nói: “Trần Chí Cường, em thích anh.”

“Anh cũng vậy.” Hoa sen trắng vốn nhắm mắt đột nhiên trả lời.

“A, anh chưa ngủ sao?” Đồng Cừ giật mình.

“Em cọ tới cọ lui liếm tới liếm lúc sao anh ngủ được?” Trần Chí Cường bắt đắc dĩ đáp.

“Chúng ta lặng nói chuyện đi.” Đồng Cừ cảm thấy mình cnàg ngày càng hưng phấn.

“Lặng lẽ nói chuyện?” Trần Chí Cường mở mắt “Kỳ thực anh có mấy lời, vốn hôm nay muốn nói với em.”

“Nói cái gì?” Lời âu yếm gì a, đừng xấu hổ nói ra đi!

“Anh chỉ là một huấn luyện viên bơi lội, anh không thể cho em cuộc sống giống anh.”

“Em phi, anh cho rằng em là đang tìm chồng hay tìm đại gia a, em có nguồn kinh tế riêng, không cần anh nuôi em!”

“Thời gian chúng ta quen nhau rất ngắn, anh không biết em thích anh có phải là hứng khởi nhất thời hay không, cũng có thể em ở cùng anh một thời gian mới phát hiện ra những khuyết điểm của anh, sẽ muốn rời xa anh.”

“A phi, em hiện tại không phải đã phát hiện ra khuyết điểm của anh rồi sao? Lời nói độc địa, tán bạo, thích trêu người khác, ồm ồm, còn thiếu nữ!”

“Anh vừa mới bắt đầu không nghĩ ra những điều này, tuy biết mình có cảm giác với em, nhưng luôn thấy không có kết quả.”

“Sao lại không có kết quả? Anh xem bây giờ đã kết thành quả nhiều hương vị rồi đó!”

“...” Trần Chí Cường xoay người, nhắm mắt nói, “Chúng ta vẫn là ngủ thôi.”

“Em sai rồi em sai rồi, em cam đoan không nói chen vào nữa!” Đồng Cừ vội áp sát lại, vuốt vai Trần Chí Cường nói.

“Là anh sai.” Trần Chí Cường ôm chặt lấy Đồng Cừ, như không nghe thấy mà thở dài một hơi, “Anh không nên nói mấy lời dây thần kinh của em căn bản không hiểu được.”

=. =. =. =.

Buổi học bơi cuối cùng Đồng Cừ vốn định trốn không đi, sau lại bị Trần Chí Cường uy hiếp nên đành ngoan ngoãn đến.

Tục ngữ nói nam nhân dám xuống khu nước sâu mới là người lính tốt! Đồng Cừ tự nhận mình không phải nam nhân tốt, nên ôm lấy gậy tre trong tay Trần Chí Cường không chịu xuống nước.

“Chồng... yêu... không, huấn luyện viên tốt bụng, tôi xuống khu nước cạn bơi cũng được, không cần ngài phí tâm nhìn tôi ~” Đưa tay chỉ, “Anh xem bên kia có nhiều em trai nhỏ em gái nhỏ đều đang ngóng trông anh sang dạy họ kia!”

“Đồng Cừ, tôi đếm đến ba.” Trần Chí Cường mỉm cười, “Cậu nếu như không tự mình xuống tôi sẽ đem cậu ném xuống.”

“Anh quá độc ác rồi!” Đồng Cừ trong lòng biết đã không thể dựa vào chồng, chỉ biết đau khổ đeo kính bơi vào, đi đến bên thành bể.

Mẹ nó! Mặc kệ đi! Không phải là khu nước sâu sao! Cùng lắm là chết đuối trong khu nước sâu, chết đuối trong khu nước sâu cũng là một hảo hán a! Nghĩ thế liền hít sâu một hơi, ‘bùm’ một tiếng nhảy xuống.

Kỳ thực trong khu nước sâu sức nổi càng lớn, hướng chi bây giờ không mang phao, càng dễ dàng nổi lên.

Bắt đầu có chút căng thẳng, bơi một cái liền uống một ngụm nước, vội vàng nắm lấy gậy tre phía trước, há mồm thở dốc.

Huấn luyện viên Trần ở trên bờ hô to: “Đừng khấn trương! Thả long! Động tác tay chậm một chút! Làm lại một lần!”

Đồng Cừ vuốt nước trên mặt xuống, buông gậy tre ra, lại thử bơi.

Lần này có chút tiến bộ, bơi ba lần mới dừng lại.

Huấn luyện viên Trần tiếp tục hét: “Đúng, nhớ lại những gì tôi đã dạy cậu, hít vào cúi đầu, thu vào đạp ra, trôi vài phút mới ngẩng đầu, động tác tay, đổi thì lại cúi đầu làm động tác, không nên gấp gáp!”

Đồng Cừ lại nắm lấy gậy tre nghỉ ngơi vài giây, từ những lời nói cứng nhắc cảm nhận tình cảm huấn luyện viên Trần đối với mình, tra đủ dầu thì lại tiếp tục hít vào cúi đầu.

Tròn hai tiếng đồng hồ, Đồng Cừ trờ lên bờ đi vệ sinh mấy phút, nghỉ ngơi quá mười phút, thời gian còn lại đều ngâm mình trong làn nước xanh biếc ở khu nước sâu.

“Huấn luyện viên...” Đồng Cừ vịn vào thành bể, yếu ớt nói, “Đêm nay trong phòng anh sẽ đầy mùi thuốc khử trùng...”

Trần Chí Cường ngồi xuống nhìn cậu, mỉm cười: “Anh trước tiên sẽ tắm cho em đã!”

“Tắm cái đầu anh! Mùi ngâm hơn hai tiếng đồng hồ anh muốn tắm là tắm hết được sao?” Đồng Cừ vô cùng oán hận, “Anh là đồ thối tha!”

“Vây tắm lâu một chút.” Trần Chí Cường không sao cả mà chà chà tay, “Anh không ngại ở trong phòng tắm cùng em một lúc.” Dứt lời liền đứng dậy, nói, “Nghỉ thế là đủ rồi, tiếp tục bơi!”

Đồng Cừ “...” Em đình công, đêm nay có chết cũng không bước ra khỏi cửa lớn hoa viên Cao Cơ nửa bước!

=. =. =. =.

Bất quá cư như vậy, thành quả tiết học cuối cùng vẫn là khá tốt.

Đồng Cừ cuối cùng bơi từ đầu này đến đầu kia của bể, tuy tư thế còn xấu, thỉnh thoảng còn không đạt được trình độ đó, nhưng tốt xấu gì cũng coi như tạm được.

Trần Chí Cường rút gậy tre, để Đồng Cừ từ mình bơi.

Vòng đầu còn có chút khấn trương, sau đó liền từ từ tốt lên, không thấy cây gậy tre nữa, nhưng Đồng Cừ biết, có một người, vẫn đang nhìn mình.

Giống như bây giờ, sau khi cậu bơi hết một vòng, lúc gạt nước ngẩng đầu nhìn về phía sau, thấy nam nhân đứng đó, cũng từ xa xa nhìn lại mình.

Giây phút ánh mắt giao nhau, quả thực khiến người nước mắt lưng tròng.

Tình yêu, có thể dùng thời gian so sánh sao? Em cũng có trúc mã(bạn thân ~ trong thanh mai trúc mã), cũng có người theo đuổi em vài năm, cũng có người giống như mẫu đơn hoa hồng, thế nhưng em không yêu bọn họ, không yêu chính là không yêu.

Em chỉ thích khuôn mặt cười rộ lên như đóa sen trắng của anh, thích cá tình mặc quần bơi vào liền biến thành bạo quân của anh, yêu tâm tình thiếu nữ không được tự nhiên của anh, cũng thèm nhỏ dãi cơ bắp

từng khối từng khối rần chấn vừa đẹp vừa muốn cắn sau khi anh cởi quần áo.... Khàì, đương nhiên quan trọng nhất, em thích chính con người anh.

Mấy lời quái dị em cũng nói không được, em chỉ có thể mỗi lần đều hét lớn rằng “Em thích anh”, dùng ba chữ phổ thông nhất này, biểu đạt tấm lòng của em.

Thời gian tới sẽ thế nào, chúng ta không ai biết.

Thế nhưng hiện tại, nếu kéo tay anh, em liền có tự tin cũng anh tiếp bước.

Anh xem, cho dù là 2012, anh cũng có thể công em, bơi đến đại lục mới nhỉ?

11. Chương 11: Phiên Ngoại

“Cường nhi, đêm nay chúng ta xem Tân Hoàn Châu hay Tân Thủy Hử?” Đồng Cừ nằm nghiêng người trên sofa, trong miệng ngậm một miếng táo, tay cầm điều khiển ấn qua ấn lại, hăng hái bưng bưng hỏi Trần Chí Cường đang ở trong nhà bếp rửa bát.

“....”

“Cường nhi?”

“Em còn gọi một lần nữa liền bò lại đây rửa bát lau nhà cho anh!” Trần Chí Cường ấn nút khử trùng của tủ đĩa, đứng thẳng người dậy, nhúu mày đáp.

Đồng Cừ bĩu môi: “Keo kiệt chết đi được, vậy chồng yêu đêm nay rốt cuộc xem cái nào đây? Khó lựa chọn quá đi...”

“Em không cần lãng phí chút tế bào suy nghĩ ít ỏi đến đáng thương của em đâu.” Trần Chí Cường lạnh nhạt nói, “Tối nay sư huynh của em, Tiểu Cửu cùng Bàn Tử muốn đến nhà chơi Tam Quốc Sát(một trò chơi bài giấy của TQ)cùng em, em quên rồi sao?”

“A?” Đồng Cừ vỗ đùi nhảy dựng lên, “Em thiếu chút nữa đã quên!” Nói rồi chạy vào phòng ngủ lôi hộp Tam Quốc Sát ra, lại đi dọn dẹp phòng khách, rất hưng phấn bố trí phòng đánh bài của mình.

=. =. =. =. =

“Cậu cư nhiên đánh tôi?! Cậu là đồ phản tặc!”

“Giết!”

“Ngọa Tào sư huynh anh gốc chết đi được, ra quân linh hoạt chút đi a!”

Bốn người vây tròn quanh một cái bàn ngồi một góc, Bàn Trạch Đống không nói nhiều, Kim Tiểu Cửu nói nhiều như không kêu la, Thường Bách Tuế là người mới chơi muốn kêu cũng không được, chỉ có chủ nhà, không chỉ ồn ào, giọng còn lớn, ngữ tốc cũng nhanh, vì vậy toàn phòng khách đều tràn ngập tiếng kêu bắt chột hoặc buồn nản hoặc bị phẫn hoặc phẫn nộ hoặc vui sướng của Đồng Cừ.

Trần Chí Cường rót nước cho bọn họ, xoa xoa đầu Đồng Cừ, bước nhanh rời khỏi nơi thị phi này.

“Xem Thủy Hử hay Hoàn Châu?” Lúc suy nghĩ này nhảy ra, ngay bản thân Trần Chí Cường cũng giật mình.

Thật là, gần mực thì đen a.... Bất đắc dĩ cười cười, Trần Chí Cường chuyển sang kênh Thể dục thể thao, trên TV đang chiếu cuộc thi bơi lội ở Thế vận hội Thượng Hải.

Không tự chủ được, đã nhớ lại lúc mới quen Đồng Cừ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt hai người đã quen nhau ba tháng, ở chung hai tháng rồi.

Lúc mới quyết định ở chung, hai người còn vì chuyện ở nhà ai mà cãi cọ hồi lâu.

Lý do ‘theo đàn trai’ của Trần Chí Cường bị Đồng Cừ lập tức phản bác lại: “Mẹ nó, anh còn nói mấy lời kỳ thị em này em sẽ về nhà mẹ! Em phi!”

Mà lý do của Đồng Cừ – nhà trọ Cư Kết cùng hoa viên Cao Cơ, trên cái trước quá hèn mọn và bất kham, tên cái sau thì thanh khiết và như hoa sen trắng, cứ nhiên khiến Trần Chí Cường tìm không được lý do hợp lý nào để bác bỏ.

Cuối cùng giải quyết dứt khoát, Trần Chí Cường chuyển tới hoa viên Cao Cơ, Đồng Cừ vui tươi hơn hở tuôn bổ muốn mua hai bức câu đối về rồi lại dán chữ Hỉ to tướng trên cửa sổ.

May mà lúc Đồng Cừ tuyên bố Trần Chí Cường vừa lúc ở bên cạnh, mới ngăn cản được một trận nhân gian ‘thảm’ án phát sinh.

“Cậu dám giết tôi?! Đợi tôi gọi chồng tôi ra hành hạ cậu cậu có tin không? Chồng tôi là người đàn ông chân tay cơ bắp cuộn cuộn đó!” Bên lỗ tai lại truyền tới một câu khiến người khác không biết nên khóc hay cười này, Trần Chí Cường bắt đầu dĩ công khóe miệng.

Đồng Cừ cũng không phải trước mặt ai cũng tỏ vẻ ngờ nghệch này, lúc ra ngoài cậu còn rất biết giả bộ, mặc một bộ áo sơ mi trắng Âu phục giày da đen, cũng sống như một tinh anh xã hội, có điều, cho dù là Đồng Cừ là bộ dạng con người hay bộ dạng ngờ nghệch. Trần Chí Cường đều không quan tâm.

Chút lo lắng cùng sầu muộn lúc trước khi qua lại, sau ba tháng sống chung, toàn bộ đã biến thành mây trôi.

Đương nhiên cũng không phải không có cãi nhau, nhưng cãi nhau gì gì đó, vốn một vị thuốc của tình yêu, Đồng Cừ không để tâm, Trần Chí Cường càng không giữ trong lòng.

Mà Đồng Cừ, chỉ là có bản lĩnh có thể khiến người ở cùng cậu không thấy chán, nói cách khác, sự ngốc nghếch của Đồng Cừ một ngày đều sẽ có những đột phá mới, sau một thời gian còn có thể đạt đến một cảnh giới mới.

Thế nhưng, Trần Chí Cường cũng phát hiện, tình cảm trong lòng mình càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức đầy ắp rồi, sắp tràn ra rồi.

“Sư huynh! Anh không được làm dơ sàn nhà em! Hôm nay đến lượt em lau nhà a a a a!” Đồng Cừ muốn phát điên rồi, hôm nay là thứ Bảy, hai tư sáu là lượt của Trần Chí Cường, ba năm bảy là lượt của cậu a, sư huynh anh có thể đừng bỉ ổi như vậy không!

Câu này vừa ra khỏi miệng, Kim Tiểu Cửu vù bị Đồng Cừ một đao giết chết liền không cẩn thận làm rơi ly sữa chua trên tay mình xuống mặt đất cách bàn 1m.

“Nha! Xin lỗi a Tiểu Đồng tử!” Kim Tiểu Cửu đặc biệt vô tội xin lỗi.

Đồng Cừ: “...” Nghiến răng, quay đầu về phía Trần Chí Cường hét, “Chồng anh mau ra giúp em!”

“Uhm.” Trần Chí Cường mỉm cười nói, “Nhớ lát nữa chơi xong phải lau sàn nhà.” Dứt lời liền tăng âm lượng TV, tận lực không cho bản thân bị cuốn vào chiến sự ở sát vách.

Những ngày hiện tại này, Trần Chí Cường rất thỏa mãn.

Ban ngày là huấn luyện viên bơi lội, bỏ làm huấn luyện khóa tối, vì bây giờ khác xưa, trong nhà còn có người nữa, cùng vì trong nhà có người nữa, nên không đành lòng để cậu ấy ngồi ngốc một mình ở nhà.

Tuy chưa từng nói ra, nhưng Trần Chí Cường tự biết, bản thân thật sự đã lún sâu rồi, có điều, cũng không có ý định rút ra.

Mãi đến hơn 11 giờ, bốn người mới chơi xong, Trần Chí Cường tiễn ba người kia đi, Đồng Cừ thì dọn dẹp bàn cùng sàn nhà.

Lúc về, Trần Chí Cường thuận tiện ở cửa hàng tiện lợi dưới tầng mua một hộp ‘áo mưa’, đợi đến lúc về đến nhà, liền phát hiện Đồng Cừ đã nằm trên sofa ngủ say sưa.

Một góc phòng khách sạch sẽ.

Trần Chí Cường cười cười, đi qua nhẹ nhàng gọi Đồng Cừ dậy: “Ngoan, chúng ta về phòng ngủ đi.”

Đồng Cừ mơ mơ màng màng mở mắt, vươn hai tay ôm lấy cổ Trần Chí Cường: “Chồng ơi, muốn bế công chúa!”

Trần Chí Cường xoa xoa tóc Đồng Cừ, cười nói: “Được, anh đều theo em.”

Anh đều theo em, lúc này, anh có thể không nghe theo em sao?

* Tam Quốc Sát: một trò chơi bàn giấy khá thịnh hành ở TQ

Trong trò chơi này, người chơi đóng vai các võ tướng thời Tam Quốc, kết hợp với thân phận trên bài, hợp tung liên hoành, trải qua nhiều vòng mưu lược cùng hành động mà chiến thắng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-be-boi>